LUCIAN DAN TEODOROVICI

CU PUŢIN TIMP ÎNAINTEA COBORÎRII EXTRATEREŞTRILOR PRINTRE NOI

Pe cîine, dragă Teodorovici!

O. Nimigean

Cînd ai în faţă textul inedit al unui tînăr autor, curiozitatea oscilează între bunăvoinţă şi reticenţă. Ai vrea să te bucuri de ivirea talentului, ai lăsa şi de la tine, totuşi te temi, ca Marin Preda, să nu-l girezi în pripă. Lui Lucian Dan Teodorovici îi citisem cîteva - puţine - proze scurte şi o piesă de teatru. Acum mi se oferă un text consistent, în măsură să reducă apoximaţiile.

Proza lui Lucian Dan Teodorovici atrage, înainte de toate, prin ceea ce aş numi „socratismul” său. Are nerv şi inteligenţă, reuşindu-i un spectacol de ironie, autoironie şi sarcasm. Naratorul e un histrion ce mimează interesul, simulează naivităţi, se preface a discuta serios (pedant de-a binelea) chestiuni futile, cecetează mecanismele absurdului, gustă savoarea paralogismelor, precum Socrate în dialogul cu Euthydemos. Tot ca şi Socrate, se propune drept ţintă, se apără parşiv, autozeflemisindu-se, conduce jocul pînă cînd “plesneşte” sentinţa caustică. Observator maliţios al mediilor şi comportamentelor, Lucian Dan Teodorovici ascunde în proza sa un moralism subiacent.

Pînă şi structura reiterativă a prozei deconspiră socraticul. El nu se lasă pînă nu întoarce probleme pe toate feţele, pînă nu o ia, mereu şi mereu, de la capăt. Autorul a sesizat pericolul monotoniei şi l-a dezamorsat, transformînd naraţiunea într-o serie de scene dramatice, fiecare cu climax-ul său. Supriza e minuţios pregătită, „pluteşte în aer”, e „servită” brusc şi declanşează un comic buf de situaţie (amintind accelerarea şi prolifearea ionesciene). Un comic de situaţie

dublat de replica explozivă, à la Teodor Mazilu, mai cu seamă cînd se află în vizor bovarismul intelectual, una din ţintele predilecte. Astfel, textul lui Lucian Dan Teodorovici respiră între absurd şi deriziune.

Spun „respiră”, deoarece personajul-narator nu rămîne o fantoşă. Guignol-ul se dovedeşte a fi o mască a patetismului. Lucian Dan Teodorovici practică o artă a pudorii, protejînd temele grave ce subîntind textul. Începutul („Sînt un tip tragic...”) şi finalul („Sînt singur...”) se reîncarcă existenţial odată cu trecerea prin purgatoriul deriziunii. Iar autorul, cu bun instinct literar, ştie că abia astfel se pot reîncărca, fără riscul de a cădea în emfază retorică ori jelanie liricoidă. Personajul-narator se dezvăluie, pînă la urmă, în umanitatea sa ulcerată, de Holden Cauldfield îmbătrînit.

Am remarcat şi cîteva alunecări în facilitate. Nu insist. Lucian Dan Teodorovici e prea lucid şi poet, în sensul profund al cuvîntului, ca să nu se redreseze singur.

CAPITOLUL 1

Sînt un tip tragic. Pe cuvînt. Sînt, cu adevărat, un tip tragic. Mă doare dacă nu-s crezut. Pentru unii, tragicul se reduce doar la cîteva momente din viaţă. Pentru mine, e mai mult de-atît. Pentru mine, e o stare permanentă.

Îl vedeţi pe cel care stă la masa de alături, într-un bar cu feţe de masă împuţite şi cu votcă de cea mai proastă calitate, ce se vinde la două mii de lei suta? Dacă omul respectiv îşi înjură viaţa, dacă se întreabă sentimental: „unde sînt zăpezile de odinioară?!”, dacă este un admirator de-al lui Kurt Cobain, dacă susţine că a trăi înseamnă un mare rahat, dacă îşi sparge cîte un pahar de cap la fiecare douăzeci de minute, dacă îl înjură pe Dumnezeu, dacă spune că Emil Cioran este cel ce dezvăluie adevărul într-o formă lirico-filosofică pasionantă, dacă e beat-criţă şi dacă e blond, să ştiţi că ăla sînt eu. Dacă, în plus, vă povesteşte cum a încercat el să se omoare de trei sau de cinci ori, lungindu-se pe calea ferată, băgînd două

cuie în priză, ori strîngîndu-se cu o funie de gît, să fiţi siguri că sînt eu, dar să nu-l credeţi. Tipul despre care vă povestesc - adică eu - este un teribilist de conjunctură, căruia îi place să fie admirat pentru aşa-zisa lui nebunie. Dar, vă asigur, nu are pic de curaj. Asta e o afirmaţie certă şi trebuie să mă credeţi, pentru că nici unul dintre voi nu-l cunoaşte mai bine decît mine. Din cauza lipsei de curaj, lui i-ar fi imposibil să se omoare. Ar fi capabil, nu neg, să înghită douăzeci de pastile (aspirină sau paracetamol), asta doar ca să fie băgat în seamă, pentru că, vă mărturisesc un secret de-al său, el are impresia uneori că nu prea e luat în seamă. Ar fi capabil să înghită cîteva medicamente, dar, în minutele următoare, s-ar jura că are nevoie la toaletă. Iar o dată ajuns acolo s-ar grăbi să vomite. Hotărît lucru, tipul - adică eu - este un teribilist. Din acest motiv el se duce cu prietenii la o bere şi îl pocneşte pe barman, ajunge la poliţie, îşi cere iertare, plăteşte amendă, se întoarce la prieteni şi se bate cu pumnul în piept, lăudîndu-se cu isprava lui. E un tip straşnic, în momentele alea. Credeţi cumva că vreun prieten de-al lui îl dezaprobă? Dimpotrivă, cei mai mulţi îl privesc cu admiraţie - „bravo, eşti un tip tare!” -, povestesc şi altora aventurile lui, îl ridică în slăvi, creează o mică legendă pe care o îmbogăţesc, se laudă cu prietenia sa... El, înainte de culcare, îşi aduce aminte de întîmplare, realizează că teribilismul îi e vecin cu prostia, îşi spune că a fost caraghios şi ajunge la concluzia că-i un om tragic. Futu-i mama ei de viaţă, înjură, cum trebuie să faci lucruri ce nu-ţi stau în fire doar ca să fii altora pe plac! Înjură, apoi adoarme. Se trezeşte dimineaţa următoare, se întîlneşte cu prietenii, se poate întîmpla să fie ziua de naştere a unuia dintre ei, aşa că se bea mult alcool. Bea şi el ca să ţină pasul cu ceilalţi; mai mult decît atît, bea şi el pînă cînd îi întrece pe toţi. Apoi, într-o plăcută atmosferă bahică, atunci cînd ceilalţi hotărăsc că ar fi timpul să plece spre casele lor, ajuns în stradă, el pune mîna pe un bolovan şi îl aruncă în vitrina primului magazin ce-i apare în cale; toţi fug, toţi îl admiră, iar el, modest, spune: „nu ştiu ce mi-a venit, bă’, nu ştiu ce mi-a venit, dar am simţit că nu mai pot, că tre’ să arunc piatra aia”. Şi ceilalţi, fireşte, se mîndresc din nou cu prietenia lui.Cu siguranţă, tipul despre care povestesc eu vă este destul de cunoscut.

***

- Viaţa e o povară, îmi spune ea, o hippy întîrziată, după ce dă pe gît al cincilea pahar de votcă. Aş vrea să mor, să mă sting ca o floare de primăvară aruncată pe caldarîmul rece al nefericirii, să fiu un exemplu al neputinţei de a răzbate în această lume crudă şi lipsită de înţelesuri. Da, suspină, da, aş vrea să mor, pentru a fi un prototip al deprimării.

Ne aflăm pe o terasă, aşa că atmosfera nu poate fi decît una de terasă; undeva, în spatele mesei la care ne aflăm noi, lăutarii ţin să ofere o interpretare proprie celebrului *C'est la vie* cîntat odinioară de Emerson, Lake & Palmer şi combină versurile vechi cu tînguiri autohtone, *Oooo!, asta-i viaţa,* fetei din faţa mea îi curg duios lacrimi pe obrajii acoperiţi pe jumătate de pletele-i negre, eu dau din mînă a nelămurire şi a beţiv, apoi:

- De ce să mori? o întreb, şi fac semn chelnerului, cerînd o nouă sticlă cu băutură. Te cunosc de numai două ore şi pot spune deja că tu eşti întruparea nefericirii în viaţă.

- Nu-i de-ajuns, oftează, o, Doamne, nu-i suficient. Prin moarte aş simboliza mai bine decesul moral al tinerei generaţii, o generaţie ofilită, putrezită de ploaia opreliştilor. Oricum, devine ea realistă, nu mai am mult de trăit. O prezicătoare mi-a spus că voi muri la douăzeci şi patru de ani. Cu alte cuvinte, mai am patru ani de viaţă. Patru ani de viaţă, îţi dai seama!? O, Doamne, ce cruntă soartă!

I-aş deplînge soarta cruntă, dacă subiectul ăsta nu m-ar irita atît de mult.

- A venit toamna, suspin la rîndul meu. Ce frumos cad frunzele toamna! îmi exprim eu sentimentele profunde, privind melancolic spre parcul care se află de cealaltă parte a străzii.

Este, se înţelege, o încercare de a-i îndepărta ei gîndurile macabre.

- Cad plăcut, o aud, plăcut ca o moarte lentă.

Într-adevăr, o moarte lentă poate fi plăcută, îi dau dreptate în sinea mea, iată o afirmaţie cu adevărat interesantă, o moarte lentă îţi oferă prilejul de a-i observa pe ceilalţi plîngînd la căpătîiul tău de bolnav, îţi oferă şansa de a te considera important. O moarte lentă presupune o boală lungă, deci, cu sigurantă, o moarte lentă poate fi plăcută.

- Urăsc puerilitatea vieţii, mă trezesc spunînd. Tu nu o urăşti?

- Ba da. Şi eu. Urăsc nimicul care ne înconjoară. Urăsc Marele Nimic.

Deşi nu ştiu exact ce simbolizează Marele Nimic despre care, filosofic, vorbeşte ea - mă străduiesc să mă concentrez, încercînd să înţeleg, dar nu ajung la nici un rezultat - nu pot decît să constat cu bucurie că avem păreri convergente, cu alte cuvinte, că ne înţelegem foarte bine.

- Dispreţuiesc superficialitatea oamenilor lîngă care trăim, insistă fata.

Mie îmi vie rîndul să plusez:

- Nimeni nu ne iubeşte, sîntem singuri, însinguraţi de o lume cinică.

- Da, însinguraţi de o lume cinică. Doar banii contează, sentimentele mai puţin.

- Trăim o dramă.

- Îhî. O dramă atroce. Nimeni nu mă înţelege. Dacă aş fi înţeleasă, aş fi iubită.

Buzele i se curbează a infinită tristeţe, sprîncenele cad într-un paralelism dramatic cu părul bogat ce-i înconjoară faţa, ochii i se umezesc şi mai mult, adunînd puhoi de lacrimi la întretăierea pleoapelor. Eu mă las pradă impulsului de a o mîngîia, aşternîndu-mi o privire galeşă pe chip, şoptindu-i, vădit impresionat:

- Ai dreptate. Şi eu simt acelaşi lucru.

Iar ea îmi vorbeşte, printre hohote de plîns:

- Numai Dumnezeu îmi e alături. Tu ţii cît de puţin la mine?

- Cum aş putea să nu ţin?! mă revolt eu în faţa unei asemenea inutile întrebări. De cît timp ne cunoaştem?

- De peste două ore.

- De mai mult de două ore. Vezi? În aceste două ore ce au încadrat sensibilitatea noastră am avut suficient timp să te cunosc. Adică să te cunosc *de-adevăratelea*. Am impresia că te ştiu de-o viaţă. Cum să nu ţin la tine? Nu numai că ţin, te iubesc chiar.

- Iubirea... Nimeni nu mai pune azi preţ pe iubire. O, Doamne, ce dramă! Numai sexul interesează.

- Pentru mine nu-i aşa. Eu pun preţ pe sentimente, o asigur.

- Te cred, zice. Tu pari sincer. Unul din puţinii oameni sinceri pe care i-am cunoscut. Stai în cămin?

- Da. Singur în cameră.

Lacrimile îi sînt ameninţate de o rază de lună ce se curbează a zîmbet între buzele ei.

- Ce bine! o aud. Hai să facem dragoste.

- Hai să facem dragoste.

Plătim consumaţia, plecăm împleticindu-ne, chinurile vocale ale orchestrei lăutăreşti ne însoţesc o vreme, *Oooo!, asta-i viaţa*, ajungem conduşi mai mult de instinctul meu în căminul în care locuiesc, intrăm în cameră şi, fără prea multe tergiversări, stingem lumina, ne dezbrăcăm şi facem dragoste.

***

- Cînd ne mai întîlnim? o întreb dimineaţa, după ce fac un efort de memorie şi-mi amintesc cum am cunoscut-o.

- Tu chiar vrei să ne mai întîlnim?! se miră ea. Spune-mi unde ţii cafeaua, adaugă imediat, vreau cafea, eu beau foarte multă cafea ca să pot rezista atîtor nefericiri, căci nimic nu e mai obositor decît nefericirea, înţelegi? Cafeaua mă face să rezist.

Cafeaua e în punga de sub masă, îi arăt cu degetul, iar ea umple ibricul cu apă, îl aşază pe reşou, aşteaptă pînă apa dă în clocot, în răstimp în încăpere domneşte totala tăcere, fata aruncă pe podea gîndacul care s-a rătăcit în punga cu cafea şi îl striveşte cu piciorul, pune apoi trei linguri din coţinutul pungii în ibric…

- Tu nu vrei să ne mai întîlnim? mă arăt într-un sfîrşit iritat de întrebarea ei.

Îmi aduce la pat o cană plină cu cafea aburindă.

- Frige, ai grijă cum o apuci.

Eu beau din licoarea fierbinte, ea soarbe din cana pe care o ţine între mîini şi ne privim unul pe altul cu un fel de curiozitate, ori ne privim doar din cauza faptului că tăcerea nu ne permite să facem altceva.

- Spune-mi, tu chiar nu mai vrei? insist.

- Ce să nu vreau?

- Ştii tu. Ce-ai spus acum cîteva minute.

- Ce-am spus?

- Ce dracu'! Ai spus că nu mai ai chef să ne întîlnim.

- N-am spus asta. Te-am întrebat doar dacă tu îţi mai doreşti să ne revedem.

- Îmi mai doresc.

- Eu nu.

- Vezi? Asta ai spus şi mai înainte: că nu mai vrei.

- Nu-i adevărat. Asta spun abia acum.

- De ce?

Dă din umeri, ca o scuză.

- Cum să încep? mă întreabă ea nefericită, jenată, după care face o pauză. Cum să încep, repetă, ca să te fac să înţelegi că eu nu m-am simţit prea bine noaptea asta? Nu ne potrivim la pat, trebuie să recunoşti.

Mă doare să aud asta, dar, din moment ce ea afirmă că trebuie să recunosc, mă văd nevoit să recunosc.

- Nu-mi amintesc prea multe din cele întîmplate noaptea ce a trecut, însă, dacă tu crezi că nu ne potrivim, înseamnă că nu ne potrivim.

- Hai să ne despărţim, propune.

- Bine. Ne despărţim, dacă aşa vrei.

Mi-e, totuşi, destul de dificil să accept o despărţire în asemenea condiţii, orgoliul meu se manifestă prin vibraţii ale corpului care-mi împing tot sîngele spre creştet, aşa că mai încerc:

- Sigur nu ne potrivim la pat?

- Eu aşa îmi amintesc, că nu m-am simţit prea bine.

- Păcat!

O ciudă teribilă îmi îneacă vorbele în nişte şoapte gîtuite, iar orgoliul cotinuă să se rupă în fîşii care îmi biciuiesc trupul. Ezit cîteva clipe pînă a mă hotărî să o rog. În fond ce am de pierdut? Trebuie să-i demonstrez că mă pot decurca mai bine decît în noaptea ce a trecut şi, în plus, adevărul e că îmi place foarte mult proaspăta mea cunoştinţă.

- Aş vrea foarte mult să-mi mai oferi o şansă. Măcar una!

- Îmi pare rău. Adică, nu! se hotărăşte brusc să nu mă mai menajeze. Nu-mi pare rău! Nu îmi amintesc să fii bun la pat, aşa că n-are de ce să-mi pară rău!

Ea dă pe gît ultimele înghiţituri din cana de cafea, îşi îmbracă geaca de piele cu gesturi hotărîte, apoi iese pe uşă, uitînd să mă salute.

Simt că explodez. Ah, ce viaţă neferi…

- Îmi dai o ţigară?

Îmi întrerupe gîndul, reintrînd în cameră. Iar eu, mecanic, îi întind pachetul de ţigări.

- Mulţumesc, spune, apoi pleacă din nou. Mai aştept cîteva secunde să revină, dar uşa rămîne închisă.

Simt că explodez. Ah, ce viaţă nefericită am, constat. Şi jumătate de oră numai la viaţa asta nefericită mă gîndesc. E timpul să mă îmbăt, îmi spun apoi. Ies din cameră, cumpăr o sticlă de votcă, mă întorc în cameră. Şi beau.

Capitolul 2

Se vorbeşte despre singurătate. Emisiuni televizate despre femeia ce nu-şi găseşte perechea potrivită, emisiuni televizate despre singurătatea senectuţii, emisiuni televizate despre tristeţea de a fi cîine vagabond. Şi, peste toate, o

concluzie, din ce în ce mai repetată: vine sfîrşitul lumii, fraţilor! Ciudat lucru, deşi nu sînt femeie, deşi nu sînt bătrîn, deşi ar fi foarte greu să fiu confundat cu un cîine vagabond, mă regăsesc în toate emisiunile televizate despre singurătate, emisiuni pe care le urmăresc cu voluptate.

Azi, la fel. Am golit jumătate din sticla de votcă pe care mi-am cumpărat-o; sînt singur şi îmi place, pentru că pot astfel să mă plîng că sînt singur. Am prieteni, dar, în cea mai mare parte a timpului, sînt cu adevărat singur, iar azi, fireşte, e o zi din aceea pe care o includ în cea mai mare parte a timpului. Adică o zi din aceea în care urmăresc cu plăcere melacolică o emisiune despre singurătatea cîinilor vagabonzi, ori a femeilor. Alcoolul băut mă împiedică să-mi dau seama exact ce fel de singurătate e tratată astăzi la televizor. Dar mă uit şi plîng, mă uit pînă adorm; apoi visez. Mă visez în plină Apocalipsă biblică, într-o atmosferă de măreţie înnegurată, cu zvîcniri roşiatice pe cerul meu, tavanul camerei de cămin, pe care limbile de foc apărute nu ştiu de unde, poate din reşoul de sub ibricul cu cafea, ori poate din străfundurile pămîntului, desenează duşmănia unuia (Diavolul) şi grandoarea celuilalt (Dumnezeu); apoi aud, îndepărtate, gemetele clopotarilor, simt miros de tămîie şi alcool şi, chiar în centru tabloului - în mod clar, în centru -, eu, Nero, încadrat de ruinele Romei plouate de foc; şi mahmureală, doamnă de toamnă, doamnă din vis, doamnă de Nichita, plutire între cer şi podea, ameţeală între cer şi podea, mahmureală deasupra, sub, între, lîngă sîni tăi, fată frumoasă cu zîmbet oblic, cu păr ce-ţi înveşmîntează jumătate de faţă, acoperă-mi inima cu ceva.

Mă trezesc după-amiază. Cu o groaznică durere de cap, cu o întrebare: de unde, boule, asemenea vise?! Chiar nu găseşti altceva mai bun de făcut în loc să-ţi plîngi singurătatea? Chiar trebuie să visezi tîmpenii? Şi dacă ar fi pentru prima oară! Dar, nu! Tu te-ai supus unui serial de vise, cu bolnavul Nero scuipîndu-şi singurătatea printre ruine, cu sîni rotunzi ce se-nvîrt prin rimă albă de Nichita, puah, ce patetic!

Trebuie să fac altceva! Trebuie să uit că tocmai am fost părăsit, pe motiv că aş fi slab la pat. Trebuie să mai beau nişte votcă. Trebuie să mă dreg în felul ăsta după băutura - beţia? - de acum cîteva ore. Trebuie să merg într-un bar. Fără doar şi poate, trebuie să plec de-acasă.

***

Mă aşez la o masă strategică din barul în care am intrat. În stînga mea o pereche discută aprins. În dreapta, doi bărbaţi, care abia îşi mai ţin ochii deschişi, gesticulează fără sens, sau cu un sens doar de ei cunoscut. Sînt puţin cam beţi, observ cu dispreţ, de parcă nu beţia e lucrul spre care tind şi eu. După ce comand o sută de tărie, mă străduiesc să înţeleg discuţia celor din stînga mea.

Fac deseori lucrul ăsta. Nu doar azi, deseori. E relaxant, mă face să uit de obsesia unui Nero aflat în mijlocul Romei pustiite, de obsesia sînilor poetici. Aici găsesc altceva, găsesc o preocupare. Căci e cu adevărat interesant să vii într-un bar, să bei, să petreci o oră sau mai multe ascultînd ce-şi spun oamenii unul altuia cînd se consideră în intimitate. Toţi se consideră în intimitate atunci cînd se află într-un bar. Ei au senzaţia că muzica le acoperă vocile, ori că vecinul de la cealaltă masă e preocupat prea mult de problemele sale ca să se mai intereseze de-ale altora. N-au dreptate, dar pe mine nu mă deranjează faptul că n-au dreptate.

- Şi totuşi, nu înţeleg cum ai putut, aud vocea femeii din stînga.

Pare revoltată, tonul ei este grav, iar asta îmi sporeşte curiozitatea.

- Se întîmplă, înţelegi? Se întîmplă. Tu eşti femeie, tu nu poţi să simţi chestiile astea. Astea-s senzaţii pur masculine. E vorba de hormonii ăştia ai noştri, ai bărbaţilor.

Cu alte cuvinte, gîndesc eu, el a înşelat-o.

- Hormoni?! Eşti soţul meu. N-ai dreptul să ai hormoni pentru altcineva în afară de mine!

El îşi dă seama că îi ascult şi-i pune ei mîna la gură.

- Mai încet, te rog. Nu vreau să ştie toţi că avem probleme, înţelegi?

Cîteva minute mă plictisesc, pentru că ei vorbesc aproape în şoaptă. Dar, din experienţă, ştiu că situaţia n-o să se prelungească prea mult. Într-adevăr, curînd desluşesc destul de bine cuvintele.

- Ba n-o să te iert, se arată ea fermă.

Să nu-l ierţi, o sfătuiesc eu în gînd, egoist, direct interesat. Dacă nu-l va ierta, vor urma momente de reală plăcere pentru mine.

- Vrei să divorţăm? aud glasul purtătorului de hormoni masculini, glas al cărui tremur dovedeşte o oarecare doză de panică.

- Nu ştiu încă ce vreau.

- N-ar fi bine pentru copil, înţelegi? S-ar trezi aşa, deodată, fără unul din părinţi.

El pare să fie un psiholog destul de bun. Ştie de ce să se folosească. Femeile sînt tare sensibile cînd le aminteşti de copii.

- Fără tată, vrei să spui, nu fără unul din părinţi. Ce, îţi închipui cumva că o să-ţi rămînă ţie copilul?

Nu s-a lăsat păcălită. Bărbatul se uită iarăşi la mine şi-i face un nou semn soţiei sale, sfătuind-o să vorbească mai încet. Iar eu constat că mă calcă pe nervi tipul, aşa că îi doresc cu ciudă să fie părăsit şi să plătească o pensie alimentară care să-l aducă la sapă de lemn.

Ei vorbesc din nou în şoaptă, iar plictiseala revine. Nu-mi rămîne altceva de făcut decît să mă gîndesc la ce mi s-a întîmplat în ultimul timp. Totdeauna am considerat folositoare amintirile, ele curmă existenţa momentelor de plictiseală. Sau a momentelor de tristeţe.

De data asta amintirile nu-mi sînt tocmai plăcute. În ultimul timp am băut, m-am întîlnit cu prietenii, am băut, am cunoscut-o pe fata asta atrăgătoare, pasionată de americana perioadă hippy, am băut, m-am culcat cu ea, se pare că n-am făcut-o prea bine, din moment ce mi-a spus că sînt slab la pat, am băut... Păcat.

Fără pic de entuziasm, îmi îndrept privirile spre cei doi din dreapta mea. Amîndoi stau tolăniţi în scaune. Din cînd în cînd mai fac cîte un gest lînced.

- Mai dăm pe gît unu'?

Am noroc. Cel mai în vîrstă se hotărăşte să vorbească, într-un moment în care tocmai gîndeam că ar fi mai bine să plec. Celălalt ridică din umeri, încă indecis. Hai, îl rog în gînd, acceptă.

- Mai bem unu', îmi ascultă el sfatul.

Primul care a vorbit, cel ce a avut ideea de a mai bea ceva, face un semn cu mîna chelneriţei şi mai comandă două pahare cu tărie.

- Eu tot nu-s de-acord, spune vîrstnicul. Preşedintele ăsta-i porc, asta zic.

- Nu-i porc, se împotriveşte cel tînăr. Ştiu eu că nu-i porc.

- Da' de unde ştii, mă, toate astea? Îi eşti prietin în intimidi... în intimiditate? E un porc socialist de stînga, asta zic. De stînga, ca şi Ceauşescu, numa' că ăla era comunist de stînga.

Celălalt dă din mînă, semn că nu-i de-acord. Începe brusc să rîdă.

- Socialist de stînga e pleonasm.

- Ce pliunasm? Nu-i pliunasm, Doamne fereşte! Şi-apoi, eu n-am zis *socialist* de stînga, am zis *socialism*.

- Ba socialist ai spus. Şi, pînă la urmă, care-i diferenţa? Socialist, socialism, dacă pui adjectivul „de stînga", tot pleonasm iese.

- Nu, dom'le. Socialist e omu', iar socialism e oamenii mai mulţi şi ăştia nu sînt pliunasm. Există socialism de centru, socialism de centru-stînga şi socialism de centru... pardon, de stînga, asta zic.

- Nu, dă din cap, hotărît, tînărul. Nu! Tu nu ştii teoria socialismului, a omului politic.

- Ba da, ştiu.

- Da' după parerea ta există socialism de dreapta?

- Da! ţipă vîrstnicul nervos, bătînd cu pumnul în masă. Există! Cîteva clipe pare să se gîndească le ce a spus, apoi, dumirit, începe să rîdă. Nu există, mă, şmecherule, tu crezi că mă prinzi cu capcane d-astea, d-ale tale? Numai de centru şi de centru-stînga există socialism. Adică... şi de stînga, asta zic.

Discuţia ar putea fi interesantă, dacă politica m-ar pasiona. Dar pentru mine, fie el de dreapta, de centru ori de stînga, socialismul nu reprezintă mai mult decît o doctrină pe care pot uşor să o confund cu creştin-democraţia, cu comunismul şi chiar cu liberalismul, dacă fac cîteva eforturi. Spre marea mea mulţumire, încep să-i aud din nou pe căsătoriţii din partea cealaltă, care iarăşi au uitat să vorbească în şoaptă. Şi sînt curios să văd în ce stadiu au ajuns.

- Nu te-aş părăsi, spune tipul. Pe cuvînt. Dacă mă înşeli doar o dată, te iert.

- Bine. Atunci să ştii că o să te înşel.

- Înşală-mă. Dar acum mă ierţi? Te rog!

El împreunează mîinile umil, ea dă din cap afirmativ, iar faţa lui se strîmbă într-un zîmbet prelung.

Peste un an ei n-o să mai fie împreună, concluzionez eu. Nu au cum. Ea n-o să-l înşele, nu-i destul de puternică pentru asta. Pe cînd el... El o să fie iar prins cu alta - „iubito, e vorba de hormoni, chetiile alea masculine, înţelegi?” -, dacă a fost prins o dată, o să se întîmple şi a doua oară. Poate, totuşi, n-o să fie prins. În cazul ăsta, o să se plictisească de ea, o va considera proastă pentru că nu-şi dă seama că-i înşelată; ce bărbat suportă să stea lîngă o femeie pe care o înşală cînd vrea el? O va considera proastă şi o va părăsi. Ea o să rămînă cu copilul, iar el o să se distreze. La un moment dat, cînd o să ajungă la maturitate deplină, el o s-o regrete. O să vrea să se împace, dar asta n-o să se mai poată, pentru că ea o să fie căsătorită cu altcineva. Aşa că el va deveni alcoolic şi va sfîrşi într-un şanţ, călcat de vreo maşină, ea va deveni o babă enervantă, va croşeta pentru nepoţei şi îşi va aminti de primul ei soţ, îşi va spune că ar fi putut avea o viaţă mai frumoasă alături de el, dar asta e, ce să faci? Soarta nu e aşa cum vrea omul, va filosofa, oftînd.

Eu aş privi altfel lucrurile. Îmi imaginez o scenă, în care sînt căsătorit. Sînt căsătorit, iar într-o zi îmi anunţ nevasta că plec într-o delegaţie - bărbatul pleacă întotdeauna în delegaţie cînd e vorba să fie înşelat - dar asta, bineînţeles, e doar o minciună, păcăleală, pînză neagră peste adevăratele intenţii. Ca să o pot verifica. Urmăresc uşa casei noastre timp de cîteva ore. La un moment dat, soţia mea iese. E sigură că am plecat din oraş. O urmăresc. Sînt surprins s-o văd intrînd în blocul în care locuieşte prietenul meu cel mai bun.

Îmi lipesc urechea de uşa apartamentului prietenului meu şi aştept. Nu trece prea mult timp pînă încep să aud gemetele partenerei mele de viaţă. În momentul acela apăs pe sonerie. După cîteva momente, necesare îmbrăcatului probabil, prietenul meu deschide uşa. Năvălesc în casă, înainte ca el să poată spune ceva. Soţia mea îşi acoperă goliciunea cu o pătură. Tîmpit gest. Eu ştiu cum arată cînd e despuiată.

- Ce mai faci? îmi întreb prietenul, cu un zîmbet senin.

- Bine, zice. Fac şi eu ce face tot omul. Mă culc cu nevastă-ta, completează amărît. Asta e.

- Mă bucur pentru tine, spun eu, grăbindu-mă să-l liniştesc, căci prietenul meu este foarte transpirat şi-şi ţine mîinile în faţa ochilor, pregătindu-se să pareze o eventuală lovitură venită din partea mea. Îl liniştesc, deci, apoi mă adresez ei: cînd o să ai o clipă liberă, te rog să treci pe-acasă, ca să stabilim detaliile.

- Ce fel de detalii? Ale divorţului?

- Îhî, zîmbesc eu larg.

- Şi copilul?

Copilul n-are ce căuta în imaginaţia mea, îmi spun, revenit la realitate. Nu am plănuit nici un copil, ce naiba caută copilul în închipuirile mele?!

- Spune-mi, ai fi de-acord să trimitem copilul la bunici?

Mă liniştesc. Nu nevasta mea proiectată vorbeşte despre copil. Ci femeia din stînga. Cei doi îşi fac planuri de viitor. Au trecut peste ceartă şi se află în stadiul galeş în care unul se simte darnic pentru că a iertat, iar celălalt recunoscător pentru că a fost iertat.

- Ar fi primul nostru Revelion în care ne-am putea distra, îşi încearcă bărbatul capacitatea de convingere. Pînă acum a trebuit să avem grijă de copil şi am avut prea puţin timp pentru noi. Îmi doresc o vacanţă. Avem nevoie de o vacanţă, iubito.

- Bine, zîmbeşte ea îmbrăţişîndu-şi soţul cu privirea, bine. Trimitem copilul la bunici.

Urmează un sărut prelung, ceea ce înseamnă că perechea devine lipsită de interes pentru mine. Poate că au, totuşi, un viitor împreună, le fac eu o concesie. Şi de ce nu le-aş face o asemenea concesie? Ce-mi pasă mie de viitorul lor?

Mă concentrez din nou asupra celor doi beţivi. Poate cu ei voi avea mai mult noroc, de astă dată.

- Eşti un prost, îl aud pe bătrîn. Eşti un prost, asta zic. Preşedintele e porc. Şi porc rămîne. E un comunist de stînga, ca şi Ceauşescu, asta zic.

Îmi plătesc consumaţia şi ies. Pentru ziua de azi, am tot dreptul să mă consider mulţumit. E deja seară. Şi, cu toate

că e seara următoare dimineţii în care am fost părăsit de o fată, mi-au mai rămas puţine ore în care să mă gîndesc la asta.

CAPITOLUL 3

Nu întotdeauna îmi pot astîmpăra singurătatea căutînd să ascult prin baruri discuţii care să-mi amintească de viaţă. Uneori nu plictiseala este cea care îmi face probleme, ci nostalgia. Nostalgia e mult mai periculoasă decît plictiseala, căci ea te trimite în perioade de viaţă pe care nu le mai poţi trăi. Cu alte cuvinte, nostalgia te forţează să te confrunţi cu neputinţa, ceea ce e destul de dificil de suportat.

Ca să îţi mulţumeşti nefericita asta de nostalgie, n-ai altceva de făcut decît să te plimbi bezmetic prin parcuri, să-i invidiezi pe îndrăgostiţii ce se ascund pe bănci ferite de lumina chioară a felinarelor, să priveşti stelele şi să-ţi alegi cîte una, în numele fiecărei iubiri neîmpărtăşite pe care ai trăit-o, uite, steaua aia mică e pentru *acea* fată, steaua ailalătă, cea strălucitoare, e pentru *prima mea iubire*, ce prostie! Îţi spui că-i o prostie, dar la ce bun că-ţi spui asta? Mai bine te înjuri, da, te înjuri cu patimă, deoarece ştii că tot la stele ajungi în cele din urmă, că tot n-o să te poţi opri să verşi cîte o lacrimă în foşnetul molcom al frunzelor de toamnă.

O întîlnesc într-o astfel de seară pe fata aceea care m-a părăsit cu mai bine de-o lună în urmă, pe motiv că aş fi slab la pat. Şi inima mea tresare, se scutură de melancolie şi se ameţeşte cu zvîcniri aproape perverse. Fata stă pe o bancă din parcul în care am ieşit să mă plimb. Plînge. Mă aşez lîngă ea. Acceptă să-mi vorbească.

- De ce eşti supărată?

- O, Doamne, cum aş putea să nu fiu supărată? Viaţa asta e un mare căcat, spune.

- Aşa este, sînt eu de-acord. De ce-i un mare căcat?

- În urmă cu o săptămînă am cunoscut un tip. Părea de treabă şi am hotărît să-l iubesc. Azi îl văd sărutîndu-se cu alta. Nu-i cinstit. Nu, nu-i cinstit, trebuie să fii de-acord. Aş fi vrut să stea cu mine măcar pînă la Moş Niculae.

Sîntem în doi decembrie.

- Ce se întîmplă cu bărbaţii din ziua de azi? Nimeni nu mai ştie ce înseamnă dragostea? Dragostea adevărată? Nimeni nu mă iubeşte, spune, şi începe din nou să plîngă.

- Vrei să fii iubita mea? îmi încerc eu norocul, iar gîndul îmi rotunjeşte repede în faţa ochilor aproape închişi o floare, ale cărei petale cad cu zgomot de pendulă: da, nu, da, nu...

Mă priveşte uşor nedumerită:

- Dar nu eşti supărat pe mine?

Dau energic din cap, asigurînd-o că sensibilitatea mea n-a fost într-atît de afectată de scurta aventură pe care am avut-o cu ea. Fata pare surprinsă, strîmbă din buze a „mă rog, treaba ta”, îşi şterge lacrimile de pe bărbie, apoi mă întreabă cu o figură încruntată:

- Îmi cumperi ceva de Moş Niculae?

- De ce?

- Păi, dacă tot o să devin prietena ta...

- Ce să-ţi cumpăr?

- Nu ştiu. Vreau să-mi faci o surpriză.

- Bine.

Aş accepta orice, de dragul ei. Şi de dragul orgoliului meu. Mă cuprinde în braţe şi continuă să plîngă. Trec astfel cîteva minute, după care mă sărută.

- Vreau să fiu iubita ta, suspină ea.

Ultima petală de floare cade, pendula se opreşte, *da*. N-am mai avut o iubită de mai bine de un an. Vise, o duzină de vise se încreţesc deodată în mintea mea. Hei, îndrăgostiţi din parcuri, am intrat în rîndul vostru, de-acum o să caut şi eu bănci ascunse în întuneric, de-acum alţii o să mă invidieze, lua-v-ar dracu’ de porci, sper să vă părăsească pe toţi femeile, să suferiţi şi voi de melancolie, să vă alegeţi stele şi să suflaţi în frunze.

Ora următoare ne-o petrecem pălăvrăgind. Ea a ajuns chiar să zîmbească. Din cînd în cînd o sărut. I-a trecut orice supărare, bineînţeles. Ce motive ar mai avea să fie supărată?

- Ştii, îmi spune la un moment dat, m-am hotărît să te iubesc. Tu mă iubeşti?

- Îhî.

- Ce-mi cumperi de Moş Niculae?

- Nu-ţi spun.

- Mă iubeşti?

- Îhî.

- Hai să facem dragoste.

- Hai să facem dragoste.

Da, fireşte, am emoţii, dar mă străduiesc să trec peste ele, aşa că plecăm amîndoi în camera mea de cămin, facem dragoste întreaga noapte şi eu fac toate eforturile posibile pentru a o mulţumi. Adormim spre dimineaţă.

- Cum a fost? mă interesez eu, încercînd o figură cît mai indiferentă, imediat ce ne trezim.

- Mai bine decît prima oară.

Orgoliul meu pare a fi satisfăcut, pentru că spusele ei aduc destul de bine cu un compliment.

- Sigur? insist, totuşi.

- Da. Îmi cumperi ceva de Moş Niculae?

- Cum să nu! Orice îţi doreşti şi eu îţi pot oferi. Doar eşti prietena mea!

- Ai dreptate. Şi tu eşti prietenul meu şi sînt hotărîtă să te iubesc.

Îmi vînd lănţişorul primit la optsprezece ani din partea bunicii. Noua mea iubită îl cunoaşte, l-a remarcat noaptea asta în timp ce făceam dragoste.

- Îmi place lănţişorul tău, mi-a spus. Am şi eu unul asemănător. Dar cel mai mult mi-aş dori o brăţară din aur. Nimeni nu mi-a dăruit vreodată o brăţară de aur.

Aşa că nu-i pot oferi lănţişorul. Nu pentru că nu l-ar primi, sînt sigur că nu m-ar refuza. Nu, nu pentru că nu l-ar primi. Ci pentru că ea îşi doreşte mai mult altceva. O brăţară. Sigur, mai trebuie să adaug puţin la banii pe care îi obţin pe lănţişor, dar eu mai am ceva economii şi - la naiba, de ce îmi fac atîtea probleme?! - ştiu că merită.

***

Cine spune că în lumea prezentă un bărbat trebuie să-şi creeze o imagine de dur, e un tîmpit iremediabil. Pentru un bărbat e de-ajuns să ştie să fie sensibil, bărbatul trebuie să fie ca un bujor, susţine prietena mea, căci femeia e un trandafir, şi eu o aprob, pentru că sensibilitatea este supremul adevăr, nuanţa roză a lui Dumnezeu, poezia inimii. Şi cred în sensibilitatea mea, nu mai sînt nevoit să sparg vitrine, nu mai bat barmani, ci mă mir de frumuseţea lunii pline, mă încînt cu lucirile albului imaculat al zăpezii, zîmbesc cu drag şi cu minunată melancolie poetică în faţa tristeţii pomilor lipsiţi de culoarea frunzelor, admir minunăţia lacurilor îngheţate - „ah, Eminescu!” - rîd în lumina razelor unui sublim soare de iarnă, e minunat să fii profund, să iubeşti gloria unui apus şi speranţa unui răsărit, să faci dragoste, nu război, să cînţi în parcuri despuiat de nelinişti, să te îmbeţi de amorul artei, nu pentru a-ţi ascunde teama, să simţi că te naşti în fiecare zi, să îţi trăieşti clipa pentru ca să ai amintiri, să îţi accepţi momentele de slăbiciune, să fii conştient de nimicnicia existenţei, dar să-i cauţi măreţia! Ador filosofia hippy pe care mi-o dezvăluie, cu stăruinţă, prietena mea.

Se arată încîntată de cadoul oferit. Mă îmbrăţişează strîns, mă sărută de nenumărate ori. Apoi întinde mîna cu un surîs copilăresc, iar eu, ceremonios, îi aşez brăţara la încheietură.

- Îl iubesc pe Moş Niculae!

Mă mut în camera ei de cămin. O săptămînă nu facem altceva decît să ne iubim. Pentru întîia oară în viaţa mea nu mai duc dorul prietenilor. Am uitat pînă şi de cel mai bun prieten al meu, bondocul şi pistruiatul meu prieten. Nu-mi doresc altceva decît să sorb iubirea ce-mi este oferită în preaplina cupă a vieţii de prietena mea hippy. Şi sînt cît se poate de fericit. Ea se jură că e la fel de fericită. O cred. E firesc să fie fericită cînd are alături un bărbat ca mine. Ce fată n-ar pluti de fericire?

Întîrzii într-o seară şi se supără pe mine.

- Unde ai fost pînă acum? M-ai înşelat, zice.

- Nu te-am înşelat. Tu eşti comoara mea, apusul şi răsăritul de soare, tu eşti visul meu fierbinte, eşti trandafirul meu. Cum aş putea să te înşel?!

- M-ai înşelat, repetă.

Şi mă dă afară.

Rătăcesc prin oraş o noapte întreagă, apoi golesc o sticlă cu alcool la picioarele unei bănci pe care doarme un cerşetor. Îl aştept să se trezească, pentru că, dintr-o pornire romantică, vreau să vorbesc cu el.

Mă trezeşte el pe mine, dimineaţă. Am faţa plină de noroi, în gură simt un gust leşios, mi-e rău.

- Tu a’ lu’ cui eşti? se interesează milogul, încercînd să-mi şteargă faţa cu o cîrpă ruptă din zdrenţele lui, probabil. Problema este că acea cîrpă îi pare prea uscată, aşa că, înainte de a o mai freca o dată de faţa mea, o înmoaie în gură. Eu mă feresc, ridic mîinile, semn că mă simt bine, aşa murdar cu sînt, apoi îi răspund:

- A lu’ nimeni.

- Toţi sîntem ai nimănui băiete, filosofează zdrenţărosul, după ce rîgîie zgomotos şi-ş vîră cîrpa refuzată de mine într-un buzunar. Domnul ne-a făcut să fim ai nimănui. Fericiţi ăi săraci, zice Mîntuitorul, că ei s-or ospăta în rai.

Face o pauză în care încearcă să-şi scuture hainele de praf, iar eu sînt impresionat de gest. Hainele sînt prea murdare, praful este prea năclăit ca să mai poată fi scuturat, dar cerşetorul, conştiincios, continuă să-şi trîntească palme pe tot corpul, de parcă chestia asta i-ar fi de mare folosinţă.

- Te iau cu mine, că mi-e milă, îmi spune, după ce ajunge să fie mulţumit de cum arată hainele lui. Eu stau în faţă la o biserică, că am un loc acolo. Da’ nu eşti hoţ? mă chestionează el brusc, încruntîndu-se.

- Nu-s.

- Asta-i bine. Că eu am un coleg acolo, la biserică, care nu suportă hoţii. Şi el e mare în tagma noastră, are relaţii peste tot şi te-ar prinde şi-n fundu’ pămîntului de te vîri. Nu-i bine să te pui cu el. O dată a…

- Nu-s hoţ, dar nu-s nici cerşetor, îl întrerup eu, cu intenţia de a lămuri lucrurile. Adică… să nu înţelegeţi că am ceva cu meseria asta, mă rog, cu ocupaţia asta. Dar, din păcate,

nu-s cerşetor. Adică nu... nu din păcate, Doamne fereşte! Eu sînt student, domnule.

El are răbdare, suportă bîlbîiala mea, mă ascultă pînă la sfîrşit.

- Student? Adică din ăla cu şcoale?

Milogul începe să rîdă, dă din mînă şi pleacă. Hohotesc şi eu, aşezîndu-mă din nou la picioarele băncii, privindu-l cum se îndepărtează.

***

Nu mai pot rezista fără floarea mea, fără splendoarea în care m-am scăldat zi de zi în ultimul timp. Fac un duş, mă schimb şi plec să o caut în căminul ei. Îmi deschide uşa. Are doar un capot peste trupul gol, îmi dau seama după picioarele ce ies incitant la iveală de sub materiarul vaporos, după sînii care se conturează perfect, ca două jumătăţi de măr, ca două jumătăţi ale unui bulgăre de zăpadă perfect construit, ca două...

- Nu te-am înşelat! Vreau să intru, vreau să-mi oferi şansa să mă explic, îi spun cu disperare în privire.

- Intră, zîmbeşte ea languros. Te rog chiar să intri.

Cel din pat se uită la mine nedumerit.

- Iubitul meu, mă prezintă ea.

El izbucneşte într-un hohot de rîs batjocoritor. Sare din pat, e gol, începe să dea din fund în faţa mea, îşi îndreaptă mîna dreaptă spre ceafă oferindu-mi privirii o fanfaronadă a muşchilor săi şi îşi strîmbă mustaţa într-un rînjet dispreţuitor. Ea îşi dă jos halatul şi îşi lipeşte corpul de al lui, mîngîindu-l şi sărutîndu-l. El nu mai rîde, nu mai strîmbă din mustaţă, ci o împinge în pat, iar mie nu-mi rămîne altceva de făcut decît să privesc încremenit cele două corpuri dezgolite, încolăcindu-se în pat într-o voluptate perversă care, straniu răspuns din partea mea, îmi aţîţă simţurile, sub presiunea unor amintiri recente ce-mi oferă imagini aproape la fel de voluptuoase, dar al căror protagonist am fost eu.

- Te-ai săturat de privit? mă întreabă prietena mea de undeva din pat, printre suspine de plăcere, sau false suspine de plăcere, judec eu. Dacă te-ai săturat, ieşi afară. Dacă nu, poţi să rămîi.

Eu nu mă mişc. Nu aş vrea să rămîn, pentru că-mi dau lacrimile, nu aş vrea să rămîn, de fapt nici nu am pentru ce să mai rămîn. Dar nu prea reuşesc să mă mişc.

- Ieşi afară, bă, idiotule! ţipă creatura aceea cu muşchi umflaţi, cu mustaţă neagră şi fără chiloţi, ieşi dracului afară! Ce, vrei să ţi-o trag şi ţie?!

Intervenţia noului iubit al iubitei mele îmi oferă impulsul necesar pentru a ieşi.

***

N-aş putea să spun nimănui care este înţelesul profund al lamentărilor mele. Asta pentru că nici eu nu îl desluşesc prea bine. Mă observ uneori căutînd motive de tristeţe. Inventîndu-le. Mă întorc la obsesia mea, obsesia unui Nero la scară redusă, ce plînge pe ruinele unei Rome transformate în cenuşă, în care pîlpîie metafore ca *laus litterarum*. Este o Romă îmbraţişată de mine, căreia însă, din nefericire pentru pretext, nu i-am văzut niciodată flăcările. Dar asta contează mai puţin.

Mai grav e că începe să-mi placă să mă compătimesc şi, chiar dacă de multe ori nu găsesc nici o raţiune pentru asta, nu văd nici rostul pentru care aş înceta s-o fac.

M-am trezit în această dimineaţă, am urcat pe pervazul geamului şi am gîndit că ar fi plăcut să mă arunc. Apoi am rîs, ştiind că, sărind de la etajul al doilea, am destul de mari şanse să scap cu viaţă. Puţin mai tîrziu mi-am dat seama că nu am nici un interes să mor. Mult mai atrăgator ar fi fost să îmi rup picioarele, ori, cu puţin noroc, să rămîn paralizat, să-i pot observa apoi pe ceilalţi compătimindu-mă, iar eu să mă las purtat de dramatism. Poate misoginii s-ar grăbi să afirme că acesta este un comportament de femeie, dar eu mă îndoiesc. Mă îndoiesc, deoarece nu-mi pot închipui o femeie normală care să aibă asemenea gînduri idioate.

Am vrut să mă arunc pe geam în dimineaţa asta, dar a început să-mi fie frig. Aşa că am revenit în cameră, am închis fereastra, m-am băgat sub plapumă şi… Are rost să povestesc în continuare? Doar am spus-o de la început: sînt un tip tragic.

CAPITOLUL 4

Ar trebui să ies afară. Ieşi afară, aerul o să-ţi prindă bine, nu trebuie să fii trist, o să vomiţi, o să-ţi fie şi mai rău decît acum, şi-o să vomiţi, aici, pe covorul ăsta. Ştiu c-o să-mi fie şi mai rău, întotdeauna mi-e rău în astfel de ocazii. Aş vrea să ies, dar nu prea mă ţin picioarele. Ţi-am mai spus să nu combini băuturile. Da, mi-ai spus. Crezi că e atît de uşor să rezişti? Să rezişti la ce? La băut. Trebuie să beau. Aşa... din cînd în cînd. Dar să combini băuturile? Să bei vin cu ţuică, cola cu votcă, bere cu cola, votcă şi ţuică, vin cu...? Am băut eu atîtea?!

Mă ţin cu mîinile de balustradă, nu? Asta fac, cred că sînt la etajul doi, mă ţin bine de balustradă, stau cu picioarele în sus şi cu capul în jos. Da, sînt două etaje sub mine, sau deasupra mea. Nu, nu deasupra mea. Stau cu capul în jos! Acum şi pămîntul e deasupra mea.

- Idiotule, vrei să te omori?

Ăştia care au venit mă apucă de picioare, să-i ia dracu', mă trag, mă pălmuiesc şi mă întind pe jos, dar nu-mi pasă, pentru că eu ascult aud ceva, ascult ceva, nu? Nu? Ba da, ascult ceva. Aşa că: linişte! Îl ascult pe Paul Rodgers, care îmi cîntă la ureche *Soon I will be gone*, iar asta-i comic, pentru că doar bunica obişnuia să-mi cînte în şoaptă, cînd eram mic. *My girl, my girl, don't lie to me, tell me where did you sleep last night*, urlă acum altcineva, dar cu siguranţă nu mai e Paul Rodgers, deşi versurile îmi sînt cunoscute, seamănă a Nirvana cîntată aici pe scări, sau undeva departe, la un casetofon. Dar proştii ăştia, ei, voi, noi, tu, el, ea, ha, ha, voi, cei care v-aţi adunat în jurul meu, voi, proştii ăştia, nu mă lăsaţi să ascult.

- Cine-i?

- Nu ştiu. Unu'... Nu l-am văzut pînă acum.

- Ce naiba caută aici?! E beat mort.

Nu-s beat mort, adică nu-s mort, de ce spuneţi prostiile astea, cum să fiu mort, dacă-s beat?! Şi, de fapt, nici beat nu sînt, ci doar obosit, cu toate că aş putea fi şi beat dacă n-aş fi atît de obosit, sau poate că oboseala asta din beţie vine, oricum, nu contează.

- Lăsaţi-l să doarmă.

Da, asta era de fapt ideea, lăsaţi-mă să dorm. Sînt obosit, foarte obosit. Poate c-am băut prea mult, dar asta nu mă împiedică să fiu obosit. Ai citit cartea aia a lui Llosa, cu catedrala? Nu. Şi ţi-am spus doar s-o citeşti! E prea greoaie,

prea proastă, prea urîtă, da’ ce ţi-a venit? Ce mi-a venit? Uite ce mi-a venit: lumea e ca o catedrală, iar proştii sînt credincioşii care se închină în ea. Vezi, asta e, credincioşii, adică proştii, stau în mijlocul catedralei, iar ceilalţi, deştepţii, stau singuri în strană, acolo unde nu-i vede nimeni şi poartă conversaţii cu ei înşişi. Ce profund eşti! Da, eu sînt unul din ăia care stau în strană. Aş vrea să stau şi eu acolo, în catedrală, în mijloc, să mă-nchin. Da’ ce, eşti prost? Nuuu, nu sînt prost. Vreau să fiu! Doamne, cît de profund gîndeşti! Parcă nici n-ai fi beat! În ce hal am ajuns! Vorbesc cu mine însumi! Ca unul din cei care stau în strană…

- Uite ce-a făcut în jur! A vomitat. Tot holul e murdar. Ce-o să-i spun administratorei? Cine l-a adus pe boul ăsta la petrecerea mea? E ziua mea, la dracu’! Cine s-a gîndit să mi-o strice?

- Nu l-a adus nimeni. A venit singur.

Am venit singur, băieţi. Ce, credeţi că nu pot să nimeresc singur la un chef? Eu sînt obişnuit să le fac pe toate singur. *Taaare* sînt singur şi *taaare* îmi vine să plîng din cauza asta! Nu-i vorbă, am prieteni. Mulţi! Hei, ce naiba faceţi?! De ce mă luaţi pe sus? Tocmai mă plîngeam. Unde vreţi să mă duceţi?

- Îl băgăm în toaletă.

- Mai bine îl ducem afară.

- Da’ ce, îs prost? Să-l car în braţe două etaje? După ce că e murdar tot cu… Uite ce murdar e!

Nu-i adevărat. De data asta chiar că vorbiţi urît! Cu ce aş putea să fiu murdar? Doar nu vreţi să insinuaţi că aş fi vomitat pe mine!? Ar fi de-a dreptul dezagreabil!

- Îl băgăm cu capul în butoiul cu apă.

- E apă murdară, o folosesc femeile de serviciu pentru a spăla W.C-urile. E cu clor şi e murdară.

- Las’ că nu-i mai murdară decît el.

- Asta aşa-i. Să-l băgăm cu capul în butoi!

Iar mă ridică. De ce naiba mă tot ridică? Cum de nu-şi dau seama că sînt obosit şi că pot să ameţesc? Sclavilor! Dacă aş fi trăit în antichitate, ce vremuri, dom’le, ce vremuri, v-aş fi făcut sclavi, sclavii mei. După ce m-aş fi plictisit de voi, porcilor, v-aş fi dat de pomană la un cerşetor. Ce viaţă duceau cerşetorii de atunci! Acum primesc cîţiva lei, pe cînd atunci, vreun paşă roman cobora dintr-o lectică, înfăşurat în alb, se apropia de

cerşetorul din capătul străzii şi îi dădea de pomană un sclav. Da, eu aş fi fost paşă roman, iar voi sclavii mei. Ce faceţi? De ce vreţi să-mi băgaţi capul în butoi. Nu vreau să mor! Mamă!

- Maamăăă!!!

Sînt prea obosit. Nici măcar nu pot ţipa destul de tare. De fapt, abia dacă am ţipat în şoaptă.

- De ce l-aţi băgat în butoi? Sînteţi nebuni? Ce-i faceţi?

- Îl răcorim.

Cine eşti tu? De ce intervii pentru mine? Eşti floarea şi splendoarea mea? Lumina tinereţii mele? Ce cauţi tu aici, lumino?

- Da’ ce te interesează ăsta? Îl cunoşti?

- Nu, nu-l cunosc.

- Şi-atunci?

- Ce vreţi? Să stau cu mîinile în sîn, în timp ce voi omorîţi un om?

Nu eşti tu. *Şi te-ai dus, dulce minune…*, spunea poetul ăla… acela… Nu eşti tu. Ai altă voce. De ce dracu’ ai apărut? Voiam să mor. Serios?! Voiai să mori? De asta ai strigat după mămica? Îmi pare rău c-am strigat. Aşa-s eu, un nehotărît. Aşa-s eu, un prost, pentru că iar vorbesc cu mine însumi.

- Pune încet piciorul pe prima treaptă… aşa… Coborîm noi pînă la urmă. Aşa, încet, încet… Următoarea treaptă. Stai! Nu te mai pot ţine!

Mă doare! Mă doare şi ameţesc tot mai tare! Toate treptele astea se lovesc de mine… Cred că ne-am rostogolit pe scări. Ne-am rostogolit amîndoi, iar ea, necunoscuta, a căzut peste mine, nu? Dar tu ce stai aşa, cocoţată pe mine? Cine eşti tu, mă rog, să stai aşa, cocoţată pe mine? Şi de ce naiba plîngi?

- M-ai lovit, prostule! Chiar nu poţi să stai în picioare? M-ai lovit foarte tare la mînă. Şi mai avem de coborît un rînd de trepte!

Nu-i nimic, coborîm şi treptele astea. De data asta o să te ţin eu pe tine. Uite, deja am început să te ţin. Să mă ridic… Aproape am reuşit. Dacă nu te-ai apleca, ar fi mai uşor.

- Eşti greu, nu te pot ridica.

Ba poţi. Vezi că poţi? Deja sînt în picioare. Uite, am găsit un perete, de care mă sprijin. Tu ai rămas jos, în schimb. Îţi dai seama ce caraghioasă eşti stînd aşa jos? Ce ai?! De ce mă pălmuieşti?!

- Crezi că sînt obligată să te car, beţivule?! După ce că vreau să-ţi fac un bine, tu mă şi trînteşti jos. Mă împingi pe scări şi nu-ţi ajunge, beţivule! Te mai şi sprijini de mine şi mă trînteşti jos. Nesimţitule! Unde stai? Spune-mi unde locuieşti. Asta dacă vrei să te ducă cineva acasă. Unde stai?

- Acasă…

- Da, după tot ce mi-ai făcut, te mai şi duc acasă. Spune-mi numai unde stai!

- Acasă!

- Nu zbiera la mine! Ştiu că stai acasă. Dar care-i adresa ta?

Ştii ce înseamnă aia iubire, femeie? Nu ştii. Presupun că n-ai întîlnit pînă acum iubirea. E firesc să fie aşa. Ce ştiţi voi, femeile, despre asta? Ia zi, mă, femeie, ştii ce înseamnă aia iubire? Nu ştii. Nici eu nu ştiu. Ar fi trebuit să ştiu, dar vezi tu, femeile astea… Te înşală cît ai clipi din ochi. Uite aşa: eu clipesc acum din ochi şi gata, sînt înşelat. Dacă tu ai fi fost iubita mea, acum m-ai fi înşelat. Nu-i bine să clipeşti din ochi, nu? Ăsta-i sfatul vostru pentru bărbaţi: nu clipiţi, că vă înşelăm; mai bine staţi continuu cu ochii închişi. Eh, femeile astea! Du-mă acasă şi o să-ţi fiu recunoscător. O să te invit mîine la un pahar de votcă. Ba nu, o să-ţi fiu mai recunoscător decît atît: o să te invit la o sticlă de votcă. Ce, nu ţi-ar place să bei votcă pe gratis? Lasă că vă ştiu eu pe voi, femeile astea! Oricînd aţi accepta o sticlă de votcă pe gratis. N-o să-ţi dau nici o votcă! Ştiu, de asta mă duci acasă, ca să te răsplătesc, ca să-ţi cumpăr de băut. Nu! Auzi? Nu, cu „N” mare! Nu-ţi iau nimic de băut! Nu meriţi.

Recunosc în întuneric căminul în care locuiesc. Aici stau, uite-aici. Asta este casa mea. Ştii că sînt student? Daaa, sînt student, şi locuiesc în cămin, aici. Uită-te, ce naiba! Doar îţi arăt cu mîna căminul în care locuiesc. Uită-te în direcţia în care arăt cu degetul. Vezi? Ăsta e căminul meu. Locuiesc aici pentru că sînt student!

- Pen’ că-s student.

- Ce arăţi cu mîna? Aici locuieşti?

- Îhî. De-aia, că-s stu…

- Bine. Numai să ne lase portarul să intrăm.

Portarul? Tu crezi că eu mă las intimidat de un biet portar? Ce, el e şeful? Eu sînt şeful lui. Din banii pe care îi dau eu pentru cazare trăieşte el. Şi-apoi, portarul ăsta mi-e prieten

bun. Mă cunoaşte bine. Sîntem prieteni la cataramă. Uite aşa sîntem de prieteni: vezi? Ca astea două degete pe care le încrucişez. Mă rog, acum nu-mi iese chestia cu încrucişatul, că sînt cam obosit.

- Ce căutaţi la ora asta aici?

- El stă în căminul ăsta, domnule portar. Nu-l cunoaşteţi? S-a cam îmbătat seara asta şi eu sînt prietena lui şi l-am adus acasă. Stă aici, în cămin.

- Da' ce credeţi, domnişoară, că eu îi cunosc pe toţi ăştia care locuiesc aici? Abia a început de două luni anul universitar. De unde să-l ştiu pe ăsta? Sînt o sută ca el cazaţi în cămin. Daţi-mi o legitimaţie, ceva care să dovedească că, mă rog, domnul e cazat aici. Că eu merg pe bază de dovadă.

Am legitimaţie. Într-un buzunar. Unde cauţi? Unde ai pus mîna? Nu-i în buzunarul din faţă. Dar poţi să mai cauţi o vreme acolo, în faţă. Îmi place. Continuă! Nu mai vrei? A, deja ai găsit legitimaţia aia? Era, totuşi, în buzunarul din faţă? Păcat că ai găsit-o aşa repede.

- Puteţi să intraţi. Dar să nu se mai întîmple. Dacă îl mai văd beat, fac reclamaţie la administrator. Şi o să-l dea afară din cămin!

Vrei cheile? Cheile de la intrare? Caută-le. Tot la mine în buzunar. Da, din păcate astea sînt în buzunarul de la haină, lua-m-ar naiba. Data viitoare o să ştiu unde să le pun. În fine, uite, asta este camera mea. Îţi place? Mă rog, nu contează. Important este că... Vezi? Te-am adus pînă aici fără nici o problemă.

***

Din nou mă trezesc cu o durere de cap ce-mi spune că noaptea trecută mi-am deplîns soarta, aşa cum numai eu ştiu s-o fac. Problema e că, la fel ca întotdeauna, nu-mi amintesc mai nimic din ce s-a petrecut. Tot ce îmi amintesc este că am ieşit să mă plimb seara, supărat pe ceea ce mi s-a întîmplat ieri. Ce mi s-a întîmplat ieri? A, da. Prefer să nu-mi amintesc. Iubita mea m-a părăsit pentru altul. M-am plimbat, am intrat într-o bodegă, fireşte, asta fac de fiecare dată cînd sînt supărat: intru într-o bodegă. Îmi amintesc că am ieşit la un moment dat, eram teribil de beat, am umblat fără vreo ţită pînă cînd am ajuns într-un

complex de cămine... În care? Nu sînt defel sigur că ştiu în care. Am auzit muzică în unul dintre căminele acelea, am urcat... Da, era un petrecere. Apoi? Apoi nu mai ştiu.

Iar acum sînt în patul meu. Cum am ajuns acasă, oare? Parcă îmi aduc aminte de o fată. Ea m-a adus acasă?

Deschid ochii cu greutate şi o văd pe cea de lîngă mine. Doarme îmbrăcată. Se trezeşte şi ea, cînd mă aude mişcîndu-mă.

- Salut, îmi spune, şi bună-dimineaţa. Eu te-am adus acasă, îţi mai aminteşti?

Se scoală leneş, cu ochii pe jumătate închişi, se duce la chiuvetă şi îşi dă cu apă pe faţă, iar între timp eu mă străduiesc să leg o idee, ca să-i pot răspunde.

- Ce ai, eşti mut? Nici azi noapte n-ai fost prea vorbăreţ. Te-am adus acasă după nişte indicaţii foarte greu de priceput.

- Îmi cer scuze, dar nu te cunosc.

Se prezintă, zîmbindu-mi.

- Ai fost cel mai beat om pe care l-am văzut vreodată, continuă ea să-mi zîmbească. Iar eu am văzut mulţi oameni beţi la viaţa mea. Îţi fac o cafea?

Îi arăt unde este ibricul, punga cu cafea, reşoul.

- Cumplit de beat, continuă. Ştii că am căzut pe scări? Da, am căzut amîndoi şi ne-am rostogolit. Te-ai agăţat de mine şi...

- Îmi cer scuze.

- Nu-ţi mai cere atîtea scuze. Mie mi-a plăcut experienţa din noaptea asta. Mie îmi plac, în general experienţele.

Cuvintele ei sună a promisiune.

- Ce fel de experienţe?

- De tot felul. Mi-ar plăcea să călătoresc, să văd lumea, să văd Veneţia, Parisul, să ajung, poate, şi prin Italia...

Cuget că este ceva suspect în gîndirea acestei fete, dar ăsta e ultimul lucru pentru care trebuie să-mi bat acum capul. Mă ridic din pat, îndreptîndu-mă spre chiuvetă.

- *Apropos*, spune ea, vrînd să-mi demonstreze cît de bine ştie să respecte principiul fonetic, măsurîndu-mă de sus pînă jos, păstrîndu-şi zîmbetul pe buze. *Apropos*, am fost

nevoită să te dezbrac de haine. Erai ud, că cei de acolo te-au băgat într-un butoi cu apă.

- Într-un butoi cu...?!

Nu am timp să mă mir pînă la capăt, căci mă privesc şi constat că sînt complet gol, ceea ce mă face să ţopăi brusc, să mă arunc în pat şi să mă acopăr.

- Interesantă privelişte, rîde ea. Oricum n-ar trebui să te ascunzi, că nu mai ai de ce. Ţi-am spus doar că eu te-am dezbrăcat şi te-am văzut gol. Uite cafeaua.

Îmi beau cafeaua în tăcere, singurul moment în care comunic cu ea fiind acela în care o rog să-mi dea o ţigară.

- Plec, îmi spune, atunci cînd tăcerea devine mult prea apăsătoare. Îmi pare rău că nu eşti mai vorbăreţ. Dar te înţeleg, dacă mă gîndesc mai bine.

Se ridică.

- Cînd să te mai caut?

Dau din umeri a neştiinţă.

- Ei, lasă, o să te găsesc eu. Sper numai să nu te găsesc în starea turmentată în care ai fost azi noapte.

În starea turmentată în care... ?! Din nou mă minunez puţin, întrebîndu-mă dacă nu cumva fetei îi lipseşte vreo doagă.

- Sigur n-o să mă găseşti în starea aia, zîmbesc eu într-un sfîrşit.

Un zîmbet tîmp, ca întotdeauna.

CAPITOLUL 5

Sînt prea abătut pentru a mă bucura de o zi de iarnă strălucitoare („iarna ne îmbracă în mantaua ei pură, imaculată, ar spune iubita mea hippy, iarna îmi oferă fulgul de nea ce străbate un drum anevoios de la cer pînă la mine, asemenea viselor mele, asemenea idealurilor, apoi se topeşte în palma în care eu, ignorantă, îl primesc”).

Mă aşez pe o bancă din parcul în care am reîntîlnit-o pe ea. Îmi amintesc zîmbetul ei, frumuseţea ei - „ah, ce minunăţie!” - o iubesc, plîng, dar îmi şterg rapid lacrimile. Bine fac, căci se apropie de mine prietenul meu cel mai bun, prietenul meu bondoc şi pistruiat, mereu vesel, mereu superficial, mereu în preajma mea în momente nepotrivite.

- *Hi, man*! mă salută şi-mi trînteşte cu mare veselie o palmă pe spate. *How are you today*? Băi, ţie nu ţi-e frig? Stai cu curu’ pe banca asta şi afară-s minus o sută de grade.

Poate mi-e frig, dar n-am remarcat asta pînă acum, gîndesc eu. Ce trist!

- Nu mi-e frig, îl liniştesc.

- Ce, eşti într-o criză de melancolie?

Rîde superior, ca şi cum melancolia ar fi ultimul stadiu de decădere în care ar putea ajunge un om. Rîde superior, iar mie mi-e ruşine.

- Eu?! exclam, dînd energic din cap. Nu, nici vorbă. De unde melancolie? Eu doar mă simt puţin cam rău.

E normal să mint dacă vreau să-mi păstrez neştirbită reputaţia de bărbat impasibil în faţa dificultăţilor. E o reputaţie la care ţin enorm.

- *My God*! Da’ ce ai, te-ai răcit?

- Da, cred că am răcit.

- Băi, ascultă-mă ce-ţi spun. Ia o sută de aspirine, bea ceaiuri, fă pe dracu-n patru să te însănătoseşti pînă diseară, că la noapte te prezinţi la mine în cămin. Fac chef. O să iasă un *show* de zile mari. Pe cuvînt de onoare, o să iasă *strong*!

Prietenul meu pistruiat şi bondoc e student la Politehnică, iar cei de la Politehnică sînt niste tipi trăsniţi - cel puţin aşa susţin ei - ceea ce înseamnă că va avea loc o petrecere cu adevărat de zile mari. Gîndul la ce va urma mă înveseleşte oarecum, aşa că accept fără ezitare invitaţia.

În drum spre casă am o extraordinară revelaţie: sînt tîmpit! Şi, ca un tîmpit care se respectă, m-am cantonat cu entuziasm în amintirea iubirii mele hippy. Gata! Jur - ba nu, promit - că nu mă voi mai gîndi la ea. Şi voi începe chiar de diseară. Sau chiar de acum.

În aşteptarea evenimentului din seara asta, nu prea am ce face. Merg la un film, acasă nu îmi doresc să stau, mi-e teamă să nu înceapă iarăşi visele cu iubita mea hippy în rol principal. Merg, deci, la un film, mă plimb apoi pe străzi, trec nepăsător prin dreptul unei frizerii, apoi îmi vine o idee, mă întorc din drum, intru în acea frizerie şi cer un ras.

- Ce să rad? izbucneşte în rîs frizerul, privindu-mi chipul imberb.

- Capul, îl lămuresc cu seriozitate. Vreau să mă tundeţi zero, apoi să mă radeţi în cap.

- Aha... Nu-i cam frig pentru asta?

- Ce vă pasă?! mă răstesc, iar el se încruntă instantaneu şi tace pînă la sfîrşitul întregii operaţiuni.

Cred că voi crea o excelentă impresie la cheful ce urmează - „Extraordinar! Se tunde în toiul iernii. Ce interesant!” -, iar pentru asta merită să fiu stoic, să suport gerul de afară,

chiar dacă ajung acasă cu lacrimi în ochi, strîngînd din dinţi, chiar dacă, după ce-mi bag căpăţîna cheală sub robinetul cu apă fierbinte, simt că înnebunesc de durere şi urlu cîteva secunde atît de tare, încît primesc vizita vecinului din camera alăturată, care-şi închipuie că au năvălit tîlharii peste mine.

Stau cu capul vîrît după dulap, sînt aplecat şi:

- Caut ceva, îi spun vecinului.

- Da' de ce-ai urlat?

- Lasă-mă, mi-a căzut o cratiţă pe picior, am urlat pentru că m-am lovit. Dar acum caut ceva, scuză-mă.

Vecinul pleacă, eu îmi scot capul de după dulap şi răsuflu uşurat, mă îmbrac grăbit şi plec, la rîndul meu.

Ajung la căminul în care e cazat prietenul meu bondoc şi pistruiat cu un prosop în jurul capului, căci fes nu am, nici fular, n-am considerat niciodată necesare astfel de accesorii vestimentare. Portarul îmi aruncă o privire perplexă, dar nu spune nimic. E portar într-un cămin de studenţi, a văzut destule ciudăţenii la viaţa lui, un student care vine de-afară cu un prosop în jurul capului nu e chiar o chestie complet ieşită din comun..

La etajul unu petrecerea e în toi. Bat cu piciorul în uşă, mi se deschide şi:

- *Hello*, bătrîne! se arată bucuros prietenul meu. Ce ţi-ai pus boarfa aia-n cap?

Îmi dau jos prosopul, scoţîndu-mi la iveală chelia lucitoare.

- Mamă! exclamă el. Îţi stă foarte *cool*. Băieţi, le atrage el atenţia celorlalţi, printre care se află şi cîţiva cunoscuţi de-ai mei, uitaţi ce nou *new look* şi-a tras ăsta. Ascultă-mă ce-ţi spun, mi se adresează el, îţi stă foarte *cool*.

Cîţiva se apropie şi mă salută.

- Îţi stă bine, mă felicită un coleg.

- Arăţi ca o sulă cu urechi, dar ţie ţi se potriveşte, îmi face complimente o fată ce mă cunoaşte de mai multă vreme.

- Eşti prost?! Acum, în toiul iernii, tu te razi în cap?! se miră o altă cunoştinţă.

Cu alte cuvinte apariţia mea e un succes, constat. De fapt, asta e tot ceea ce contează. Ce înseamnă oare succesul? Nu înseamnă tocmai bucuria de a fi admirat de alţii? Pentru mine, în asta constă. Atîta vreme cît reuşesc să şochez şi să fiu

admirat pentru asta, mă simt un ins împlinit. Dacă reuşesc să cîştig o groază de prieteni prin comportamentul meu, nu contează eforturile pe care le fac să-mi construiesc un astfel de comportament. Nu mai contează nimic altceva în afara succesului.

Nu cu mult timp în urmă am citit într-un ziar părerea unui psiholog, ori psihiatru american, care, după douăzeci şi doi de ani în care a studiat problema tunsorii, a ajuns la concluzia că bărbaţii cu păr lung sînt mai puternici din toate punctele de vedere. Şi, în primul rînd, sînt mai inteligenţi. Gîndindu-mă la legenda biblică a judecătorului Samson, s-ar părea că ar trebui să-i dau dreptate psihologului. Dar eu nu mă simt acum, în nici un caz, mai puţin puternic ca înainte. Dimpotrivă, primirea care mi s-a făcut a fost de ajuns ca să mă binedispună, ca să îmi reînvie pofta de distracţie.

Adevărata distracţie începe însă pentru mine abia după ce consum cu mare poftă cîteva pahare cu tărie. Uit ce mi s-a întîmplat de curînd din cauza băuturii. De fapt, nu uit; puţin îmi pasă. Dacă beau, îmi permit să rîd din orice, să dansez cu oricine, să spun oricui ceea ce-mi trece prin cap.

O fată mă priveşte cu simpatie, remarc asta după ce, timp de o oră, îi observ aproape orice gest. Îmi dau seama că nu are nici un însoţitor, aşa că o invit la cîteva dansuri lente. Pentru început. Mai tîrziu, pe un *rave* de primă clasă, o aduc alături de mine în mijlocul încăperii, îmi fac loc cu mîinile şi încep să mă zbînţui din toate puterile, urlu congestionat la faţă, însoţind astfel urletele cîntăreţului a cărui voce se revarsă prin difuzoare, ridic şi cobor mîinile la fiece secundă, păstrez ritmul înnebunitor, apropiindu-mă şi depărtîndu-mă sistematic de noua mea cunoştintă, ameninţător, cu gura larg deschisă, cu ochii gata să îmi sară din orbite, zbier, cad în genunchi, mă ridic, sar, urlu, iar biata fată, ţeapănă, împietrită, mă priveşte cu milă. Înfocat, îmi iau un avînt prea mare, mă împiedic, mă prăbuşesc la picioarele ei, mă agăt de blugii săi, nimeresc cu capul exact acolo unde pantalonii se încheie şi rămîn aşa timp de cîteva secunde, cu buzele lipite de fermoarul blugilor, ţinîndu-mă cu mîinile de fundul fetei - un moment pe care îl trăiesc cu intensitate - deşi ea, jenată, încearcă să mă îndepărteze. Mă ridic în cele din urmă şi primesc o palmă zdravănă, apoi apuc să o mai văd pe cea care m-a pălmuit ieşind nervoasă pe uşă. Hotărît lucru, în

ultimul timp nu prea am noroc la fete. Rîd, pentru că şi ceilalţi rîd, pe urmă mă aşez pe un scaun, aproape întristat.

Şi aproape întristat stau pe acel scaun un timp, fără să mă gîndesc la ceva anume. Nici nu ştiu motivul pentru care nu-mi vine să mă ridic şi să continui începuta distracţie. După vreo jumătate de oră se apropie de mine unul cu o faţă mongoloidă, îmi pune mîna pe umăr şi-mi vorbeşte pe un ton amical.

- Ce ai, îmi urlă el în ureche, ca să acopere zgomotul făcut de muzică, eşti cumva supărat?!

- Mă cunoşti de undeva?! strig la el.

Decibelii de atmosferă îneacă încercarea mea de comunicare, o scufundă într-un vaier prelung, tumultuos, imaginea unui şoarece ce chiţăie printre picioarele porcilor mistreţi îmi apare în minte, apoi aud în ureche:

- Ce?!

- Mă ştii de undeva?! mai încerc eu o dată.

- Nu! recunoaşte el. Dar îmi placi! De fapt, îmi place foarte mult chelia ta!

Fiind vorba de un compliment, ar trebui să mă simt măgulit. Însă nu simt absolut nimic. Tipul mă mîngîie pe cap, apoi îmi trage cîteva palme uşoare pe chelie, iar eu îmi spun că, iată, nu e mare deosebire între mine şi acel moşulică fără păr din spectacolele lui Benny Hill.

Îi fac semn să-şi aplece urechea spre mine.

- Eşti homo?! urlu.

Se încruntă brusc.

- Nu, cum să fiu homo?! răspunde, vizibil iritat de bănuiala mea.

- Atunci?

- Atunci, ce? De ce am spus că îmi placi?

- Îhî, mormăi, şi dau din cap afirmativ, ca să fiu sigur că înţelege.

- Nu ştiu, ridică el din umeri. Îmi placi şi vreau să-ţi fac o favoare! Uite, eu mă ocup de *a-a-aje*!

Într-un colţ al camerei, scenă de urmărit cu camera ascunsă: doi oameni crispaţi, unul stînd pe scaun, unul în picioare, discută. Cea mai bună demonstraţie practică privitoare la calitatea de receptor a urechii. Observarea gesturilor reflexe: mîna aşezată sub formă de pîlnie în spatele urechii, apropierea

pînă la atingere a capetelor, gura lipită de urechea celuilalt, şi totuşi:

- Cu ce dracu' te ocupi?!

- Cu tatuajele! zbiară. Cu ta-tu-a-je-le! Mi-am zis că ar fi interesant să-ţi fac unul pe chelie! Ce părere ai?

Înţeleg, în sfîrşit. E vorba aici de extazul, frămîntarea, dorinţa ce-l cuprinde pe artist în momentul în care descoperă materialul perfect pentru realizarea operei sale. Pictorul se simte tentat de o pînză bine întinsă, sculptorul îngenunchează în faţa blocului de marmură visat, poetul... Poetul nu îngenunchează în faţa nimănui, a nici unui obiect, el doar se smereşte în faţa dumnezeului ăluia al lui, căruia îi zice inspiraţie, dar nu despre poet este vorba aici. Ci despre mongoloidul artist, creator de tatuaje, care a descoperit în chelia mea suportul perfect pentru artă. Iar mie mi se pare o idee demnă de luat în seamă. O idee care mă face să uit de starea mea aproape tristă.

- Ce fel de tatuaje?! întreb curios.

- Îţi pot arăta! Am modelele în cameră. Stau cu un etaj mai sus, şi face un semn cu degetul arătător spre tavan.

Nu îi trebuie prea mult timp ca să mă convingă să-l urmez. Sînt foarte receptiv la orice idee nouă. Pe hol, solistul din difuzoare urlă rezonabil, iar pe mine mă cuprinde o senzaţie de eliberare ca o căldură, ce-mi provoacă tremurul cărnii, din cap pînă-n picioare. Iată o plăcere cu adevărat carnală, despre care filosofii n-au vorbit niciodată: plăcerea evadării din zgomot.

Intrăm într-o cameră cu patru paturi. El scoate din dulap o mapă cu o serie de desene şi mă pune să aleg. Un păianjen care tocmai devorează o muscă, un Iisus cărîndu-şi crucea pe drumul Golgotei, drumul nu apare, dar e uşor de dibuit în închipuire, o sabie înfiptă într-o inimă - mă atrage, dar nu mă opresc la acest desen, prea multă platituduine -, un cap de diavol cu gură deschisă şi dinţi ascuţiţi din care curg picături roşii, un ochi înlăcrimat, un bărbat răstignit între picioarele unei femei (desen care e o copie, îmi spune artistul, a superbului tablou - trebuie să-l ştii - al lui Dali, intitulat *Christ al lui Jean Delacroix*)... Bineînţeles, aleg ultimul desen.

Mongoloidul îmi apreciază alegerea şi îşi pregăteşte ustensilele.

- Acum?! mă minunez. Azi vrei să-mi faci tatuajul?

- Da' cînd?!

- Păi, nu ştiu. Eu...

- Hai, nu te mai codi ca o fată mare.

Nu ştiu ce experienţe o fi avut el cu fetele mari, nu mă interesează, dar de ce să ezit atîta, îmi spun, provocîndu-mi curajul, întotdeauna mi-am dorit un tatuaj, de ce să pierd ocazia? Toţi o să mă admire, o să fac senzaţie mai ceva decît în seara asta, cu lipsa mea de păr. O să am succes. Accept.

- O să te doară puţin.

Nu mă doare puţin. Simt că plesnesc de durere, dar nu mă vaiet, căci ar fi jenant s-o fac, un bărbat nu se plînge în faţa unei oarecare dureri. După vreo două ore, scap din mîinile artistului şi, în drum spre casă, golesc o sticlă de rachiu. Ajung în căminul meu, mă trîntesc în pat şi...

Mă trezesc, bineînţeles, cu senzaţia de greaţă atît de experimentată de mine pînă acum. Mă spăl pe faţă şi îmi descopăr în oglindă ciudăţenia de pe cap. Trece un timp, apoi, cu prosopul în jurul capului, bat la uşa vecinului meu. Îi întind nişte bani, îl conving că sînt bolnav - „am răcit pe gerurile astea cumplite” -, el mă compătimeşte - „ieri îţi cade o cratiţă pe picior, azi îţi cade răceala asta pe cap” -, iar după toate aceste politeţuri, îl rog să iasă pentru a-mi cumpăra un fes. Am de gînd să nu-mi mai dau jos fesul din cap, pînă ce nu-mi va creşte părul îndeajuns ca să acopere monstruozitatea scrijelită pe creştetul meu.

Sînt cumplit de idiot. Uneori.

CAPITOLUL 6

Nu pot şti în ce măsură cred în Dumnezeu. Nu mi-am pus această întrebare de mult timp. Din vremea copilăriei cînd, forţat de credinţa absolută a mamei mele, mergeam plîngînd la biserică şi ascultam plictisit, timp de cîteva ore, nişte predici

care se doreau a fi un înlocuitor binevenit al jocului de fotbal alături de prietenii mei. Pe atunci mă întrebam uneori dacă Dumnezeu există, dar ezitam să dau un răspuns, de teama vreunui trăsnet căzut din senin.

- Neapărat să te spovedeşti! îmi urlă într-o zi mama în receptorul telefonului. Dacă nici acum, în prag de Crăciun nu o faci, atunci cînd? Eu să te scap pe tine de păcate, inconştientule? Eu să...

- Mă spovedesc, spun repede, încercînd să opresc şuvoiul de apostrofări a căror folosinţă e anticipată de maică-mea.

- Te spovedeşti? Nu cred. Eşti un păcătos. Nu-ţi place să mergi la biserică. Nu crezi în Dumnezeu. Totdeauna am încercat să te fac să ştii ce înseamnă frica de Dumnezeu. Dar tu, nu! Tu nu ştii decît...

- Ţi-am spus că mă spovedesc!

- Să o faci, că, dacă nu, aşa mare cum eşti, o să te bat de-o să-ţi dea pereţii.

Expresia asta cu datul pereţilor e folosită de mama de fiecare dată cînd i se pare necesar să ameninţe, iar eu, oricît m-aş strădui, nu-mi dau seama ce ar trebui să-mi dea pereţii. Dar, în ciuda ameninţării, mama încă nu e prea supărată, ştiu asta pentru că deocamdată n-a început să-mi vorbească despre mine la persoana a treia. De obicei, cînd începe să-mi vorbească aşa, ştiu că împotrivirile mele nu mai au nici un rost.

- De parcă ai cum să afli dacă am fost la biserică sau nu, îi spun arţăgos.

- Aha! Deci n-ai de gînd s-o faci!

- Ba da, dar...

- Nici un „dar"! Jură-mi că te spovedeşti!

Sînt un tip care nu se prea dă în vînt după formalismele astea religioase. Am afirmat că nu pot şti cît de mult cred în Dumnezeu. Dar, în orice caz, nu sînt ateu. Îmi fac cruce uneori, înaintea vreunui examen important, sînt îngrozit alteori la gîndul că aş putea să mă prăjesc în iad după moarte, mai dau cîte un ban la cerşetori, atunci cînd îmi amintesc cele spuse de bunica mea: „copchile, în Sfînta Scriptură scrie negru pe alb că nu pe Pămînt îţi strîngi tu comori, ci acolo, sus, în ceriuri". Dau bani la cerşetori şi îmi imaginez un seif pus deoparte pentru mine în rai, un seif în care se adună leu cu leu.

Dacă ajung să mă gîndesc totuşi prea mult la comorile din cer, încep să fiu deprimat. Asta deoarece îmi dau seama de faptul că seiful meu de-acolo nu este prea încărcat.

Nu sînt, deci, un ateu. Dar, cam la cele povestite anterior se reduce misticismul meu. Dacă mă refer la cel religios-creştin. Există însă un altfel de misticism, unul oarecum păgîn, încărcat de superstiţii. Iar pe acesta mi-l însuşesc cu seninătate. Datorită lui, sînt rare zilele de treisprezece ale lunii în care îmi permit să ies din casă. Tot datorită lui mă enervez cumplit atunci cînd văd vreo pisică neagră în faţa mea, pun mîna pe primul bolovan pe care îl zăresc în cale şi încep să fugăresc biata mîţă pînă cînd pericolul ca ea să-mi taie calea este îndepărtat. Apoi ocolesc cu mare grijă urma invizibilă pe care a lăsat-o animalul. În fine, tot datorită acestui misticism, nu mi s-a întîmplat niciodată să jur fără să-mi respect jurămîntul. De fapt, mi s-a întîmplat o dată. Am jurat, pe cînd aveam zece ani, că mă voi lăsa definitiv de fumat. În ziua în care m-am reapucat să trag din ţigară, la vreo două săptămîni după rostirea jurămîntului, am luat primul meu patru la şcoală, am fost bătut pentru întîia şi ultima oară de tata cu cureaua, iar seara am făcut febră de aproape patruzeci de grade şi medicul a informat-o pe mama că am pojar. Atunci mi-am jurat să nu-mi mai încalc niciodată vreun jurămînt. Şi m-am ţinut de cuvînt pînă acum.

- Nu jur, îi spun mamei la telefon, hotărît.

- Nu jură, măgarul, nu jură, porcul, necredinciosul, deci n-o să se ducă la biserică, aşa e el, întotdeauna a fost un ticălos, ce să mă fac? Ce să mă fac cu un asemenea copil?!

Scrîşnesc din dinţi şi:

- Jur, naibii, numai taci! Uite că jur!

Ceea ce înseamnă că-s obligat să mă duc la biserică.

***

Dacă e să mă gîndesc la Iisus, pot să recunosc că am o oarecare simpatie pentru el. Poate pentru a dus o viaţă destul de interesantă. Dar, deşi se poate spune despre el că a fost cel mai mare orator al tuturor timpurilor, cel mai bun făcător de minuni şi cel mai talentat specialist în învieri, nu sînt, totuşi, suficiente aceste superlative, pentru a mă face să cred necondiţionat în dumnezeirea lui. Pentru că, în acelaşi timp, se

poate vorbi depre Iisus ca despre un tip care habar n-avea să ţină o chitară în mînă, care era complet afon în ceea ce priveşte regulile jocului de fotbal, care credea că pămîntul e plat şi care nici despre exitenţa Americii nu ştia mare lucru. Oricine ar trebui să fie de-acord cu mine cînd afirm că, la unul care se presupune c-ar fi fost fiu de Dumnezeu, sau chiar Dumnezeu însuşi, în opinia dreptcredicioşilor ortodocşi şi catolici, asemenea lipsuri sînt cam greu de suportat.

Lăsîndu-l deoparte însă pe Iisus, rămîne ideea de Dumnezeu. O idee cu care uneori mă împac bine, pe care alteori o înghesui într-un colţ insgnifiant al temerilor mele de tot felul. Această idee a căpătat pentru mine diferite forme de-a lungul timpului. Niciodată însă nu s-a conturat clar în mintea mea. Sau, poate… Poate o singură dată.

Cu ceva vreme în urmă, un om ce se autointitula profet ţinea un discurs, urcat pe stîlpul unui gard, la marginea unei pieţe. L-am ascultat cîteva minute.

- Dumnezeu e Creator, spunea. Dar e doar Creatorul involuntar al visului din care facem cu toţii parte. Nu existăm, decît prin faptul că El ne visează. Tu exişti cu adevărat?

Cel vizat de întrebare, un bătrîn serios, i-a făcut semn cu degetul spre cap.

- Întoarce-te la ospiciu.

- Noi toţi, a vorbit închipuitul profet, fără a ţine cont de sfatul primit, avem doar amintirile inventate de Creator. Eu nu exist, aşa cum nici voi nu existaţi, decît în memoria Visătorului. Eu nu am mîncat ieri. Dar Dumnezeu a visat că am mîncat. Acum îmi amintesc că am mîncat, pentru că Dumnezeu visează că-mi amintesc. Nu credeţi? i-a întrebat pe curioşii din jur. Ştiţi de ce nu credeţi? Pentru că Dumnezeu nu visează să credeţi. Poate vă spuneţi că ar fi un vis prea complex, din moment ce apar atîtea personaje. Doar populaţia Pămîntului are şase miliarde de oameni! Dar, oare, din ceea ce cunoaştem deja despre visele noastre, nu am ajuns la concluzia că reprezintă ceva mult mai complex decît amintirile pe care le păstrăm despre ele?

N-am avut treabă şi m-am gîndit la acel profet, care mi-a oferi singura imagine oarecum acceptabilă a lui Dumnezeu. Iar acum nu-mi dă pace amintirea asta, deşi faptul că mă aflu în biserică ar trebui să-mi alunge gîndurile păgîne. Căci păgîn este

un gînd care-l trădează pe Dumnezeul ortodox în favoarea unui oarecare Visător. Dar profetul pomenit, închipuit sau excroc, a obţinut de la mine ce şi-a dorit, în cuvîntarea lui de-atunci. O vreme m-am întrebat serios, în timp ce citeam o carte sau spălam vase, dacă nu cumva cartea din mîna mea, ori vasele din chiuvetă nu există, fiind doar nişte închipuiri din somnul agitat al unui Dumnezeu căzut în banalitate prin faptul că visează. Apoi am depăşit vîrsta de optsprezece ani şi, într-o noapte pe care mi-o petreceam cu iubita mea din acea vreme, am avut revelaţia unui Dumnezeu pervers. Unui Dumnezeu cuprins de frenezia viselor erotice, cu femei frumoase şi urîte, cu bărbaţi bine-intenţionaţi sau bădărani… Cum închipuirea mea o lua razna sub impresia acestei revelaţii, Dumnezeu în baie, Dumnezeu după boscheţi, Dumnezeu privindu-şi bărbăţia în faţa oglinzii, am considerat că ar trebui să-mi fie ruşine, şi l-am eliberat pe acest Dumnezeu personal de corvoada existenţei sale.

Cu atît mai curios mi se pare să-mi revină în memorie în acest moment ideea de Dumnezeu-Visător. Tocmai acum, cînd mă aflu la coada pentru iertare pe care o formează credincioşii ortodoşi, acum, cînd mustrările de conştiinţă cu privire la păcatele pe care le-am făcut de la ultima spovedanie ar trebui să fie mai intense, eu revin la Dumnezeul meu visător şi pervers, născut într-un parc, pe banca unui profet cam dement! Ar trebui să mă gîndesc la altceva. De pildă, la oamenii din jurul meu, la ce-i face pe ei să se adune aici. Căci, cu siguranţă, nu toţi sînt trimişi să se spovedească de mamele lor fanatice şi autoritare. Şi atunci?

Şi-atunci, se pare, mulţi oameni chiar se simt vinovaţi înainte de Crăciun. Şi mulţi se grăbesc să dea bani popii, în schimbul iertării. Iar mie observaţia asta îmi dă prilejul să filosofez puţin, cu privire la marfa cea mai cumpărată în preajma sărbătorilor religioase: iertarea. În ciuda faptului că aproape fiecare om aşteaptă cu nerăbdare sărbătorile în primul rînd pentru îmbelşugatele mese la care are prilejul să participe, marfa cea mai căutată nu este carnea pentru fripturi, zahărul, sau făina pentru prăjituri. N-am văzut cozi mari la zahăr sau la carne. Ci, cele mai mari şi mai plictisitoare cozi se formează la pupat mîna popii. Cozi plictisitoare, pentru că, dacă stînd la rînd pentru carne ai ocazia să mai auzi un banc bun sau o înjurătură,

la coada pentru iertarea păcatelor nu auzi decît „miluieşte-mă, Doamne, că-s tare păcătos”. Noroc că iertare găseşti pe toate drumurile, adică în toate bisericile. Nu-mi pot imagina ce s-ar întîmpla dacă şi iertarea ar fi o marfă ce s-ar putea consuma repede. Probabil n-ar lipsi mult ca vînzătorii, adică preoţii, să fie linşaţi.

- Dă-ţi jos fesul din cap, îmi întrerupe cineva şirul gîndurilor. Eşti în locaşul sfînt. Nu se cade să-ţi ţii acoperit capul.

Mă trage de mînă un individ tînăr, cu o bărbuţă neagră spînzurată de chip, unul din studenţii la teologie, probabil, care îl ajută pe preot. Lăsîndu-mă în voia gîndurilor cu privire la Dumnezeul-Visător şi la nevoia de iertare a credincioşilor creştini, am uitat să-mi fac griji privitoare la fesul ce eram nevoit să-l port pe cap, datorită tatuajului.

- Nu pot, şoptesc.

Popa se uită la mine mirat, căci urmează ca eu să-i sărut mîna.

- Pofteşte, tinere, mă invită el să mă aşez în genunchi. Dar mai întîi descoperă-ţi capul, îmi spune şi preotul, pentru a fi plăcut în faţa lui Dumnezeu.

Nu cred că o să-i fiu prea simpatic lui Dumnezeu, cuget instantaneu, dacă o să-mi dau jos fesul din cap. Şi cu atît mai puţin preotului.

Mă aşez în genunchi, ridicînd ochii spre slujitorul bisericii, cu umilinţă.

- Părinte, ştiţi, eu… Am ceva desenat pe cap.

Tînărul cu bărbuţă care mi-a vorbit cu cîteva clipe în urmă nu mai are răbdare să asculte. Îmi dă jos căciula, scoţînd tatuajul la vedere, în toată splendoarea lui. Un bărbat răstignit între picioarele unei femei nu se constituie într-o imagine chiar potrivită pentru a fi inclusă într-o icoană.

Aud bolborosindu-se a indignare în spatele meu -„vai, ce grozăvenie! Doamne iartă-mă!” , bunii credincioşi aflaţi în căutarea iertării nu sînt obişnuiţi cu asemenea extravaganţe. În acelaşi timp, bătrînul preot cască ochii mari, ţintuindu-şi privirea pe creştetul meu. Jenat, mă ridic, iar tînărul teolog îmi întinde grăbit căciula. Mi-o aşez pe cap, trăgînd-o pînă peste urechi.

- Multe păcate trebuie să-ţi fie iertate, fiule, aud glasul popii, care mă apucă de mînecă şi mă obligă să mă aşez în genunchi, din nou.

Îmi pune patrafirul pe cap, se apleacă spre mine şi îmi şopteşte în ureche, cu obidă:

- Ia zi, ce păcate mai ai, pe lîngă nenorocenia încrestată pe capul tău?

O senzaţie ciudată de vinovăţie, sporită şi de ruşine, mă face dintr-o dată să uit de orice alt Dumnezeu şi să devin un foarte pios credincios ortodox.

- În primul rînd, părinte, îmi cer iertare pentru desenul de pe cap. N-am vrut. Am fost la ziua unui prieten, m-am îmbătat şi mi-am tatuat lucrul ăsta jenant pe creştet... Eu beau prea mult părinte şi ăsta-i mare păcat, ştiu. Dar eu fac de multe ori prostia asta, nu pentru că nu mă pot abţine, ci pentru că, de multe ori, spre ruşinea mea, nu vreau să mă abţin. Îmi pare sincer rău şi-mi cer iertare.

- Dumnezeu să te ierte. Eu te iert, dar nu-i frumos. O să-ţi dau un canon mare pentru asta. Dar să vorbim acum despre alte păcate. Mergi duminică la biserică?

- Nu prea, răspund, fidel ideii de sinceritate născută în urma situaţiei pe care am creat-o.

- Rău. Dar rugăciune spui?

- Numai uneori.

Adică atunci cînd, copil fiind, izbucnea o furtună şi bunica alerga înnebunită după icoane şi mă punea să stau în genunchi în faţa lor, sau, mai de curînd, înainte de examene.

- Să spui de-acum încolo. Alte păcate?

- Păi...

- Ai căzut în curvie?

- Cum adică?

- Cu femeile, ştii tu, fiule. Ai avut în patul tău multe femei?

- Aşa şi aşa. Destule, mint eu, sperînd ca Dumnezeu să-mi ierte minciuna asta nevinovată, născută din vanitate.

- Iarăşi, rău. Fumezi? De băut mi-ai spus că bei prea mult. Dar de fumat, fumezi?

- Fumez, părinte.

- Să nu mai fumezi şi să nu mai bei. De ce faci toate astea? Ce-ţi trebuie să tragi fumul dracului în plămîn şi să bei poşirca lui?

- Eu, părinte… ştiţi… Prietenii mei beau şi fumează. Cum aş putea să nu beau şi să nu fumez? M-aş face de ruşine în faţa lor.

- Aşa prieteni nu trebuie să ai, fiule. Ei te duc la pierzanie. Domnul ne învaţă că împărăţia Sa este a celor umili, nu a celor lăudăroşi, nu a celor care vor să placă lumii. „Capul plecat sabia nu-l taie”. Umilinţa şi nu făloşenia este plăcută lui Dumnezeu. Iar în faţa Lui trebuie să fii plăcut.

- Nu este de ajuns ca sufletul să-ţi fie curat, părinte?

- Ba da, fiule. Dar sufletul, ca să fie curat, trebuie pus în concordanţă cu faptele. Aşa vrea Cel de Sus. Numai unele fapte îi sînt plăcute: cele bune. Iar căile rele sînt multe. Şi întortocheate. Ia, spune: cît de bine îl cunoşti tu pe Dumnezeu, ca să ştii să te fereşti de cele rele?

- Cred că… cred într-un fel în Dumnezeu, părinte.

- Eu am întrebat doar cît de bine îl cunoşti pe Dumnezeu. Pentru că, după faptele tale, nu aş zice că…

Mi se pare o întrebare stupidă. Cel mai simplu răspuns ar fi că nu-l cunosc pe Dumnezeu. Logica pare chiar să respingă existenţa lui. Şi, uneori, eu cred în logică. De fapt, nu sînt sigur chiar convins că, logic, Dumnezeu e o himeră. Îmi amintesc că, odată, chiar fusesem aproape să-i accept, raţional, existenţa.

Avusesem o discuţie cu un propovăduitor. „Nu există argumente, i-am spus, care să susţină existenţa lui Dumnezeu”. „Să presupunem, şi-a început el pledoaria, că te plimbi prin deşert. La un moment dat, vezi în plin pustiu o vilă superbă, cu piscină în faţă, mă rog, cu toate facilităţile. Cum a apărut ea acolo?”. „De Fata Morgana aţi auzit?”. „Nu-i aici vorba de nici un miraj, pentru că tu intri în vila aia, faci baie în piscină… Îţi spui cumva că toate astea au apărut din senin? Că a bătut vîntul, a adunat nisipul şi, iată, a apărut o clădire, cu covoare înăuntru, cu televizor, telefon, argintărie şi piscină în faţă?”. „Da’ ce-s, idiot?! Normal că vila aia ar fi construită de un om!”. „De un om, de o inteligenţă, vezi? În cazul ăsta, imaginează-ţi universul ca un deşert, iar Pămîntul ca o vilă în pustiu: cu ape, cu păduri, cu păsări, cu oameni. Îţi poţi închipui că toate astea au apărut din senin?”. „S-ar putea să aveţi dreptate”. „Sigur că am dreptate. Vezi tu, probabilitatea ca lumea noastră să fi apărut din senin e echivalentă cu probabilitatea apariţiei unui dicţionar complet după o explozie în tipografie”.

Cum spuneam, propovăduitorul acela a fost foarte aproape să mă convingă definitiv de existenţa lui Dumnezeu. Iar acum preotul ăsta încearcă să facă acelaşi lucru, folosindu-se însă de un limbaj greoi, îmbîcsit, un limbaj preoţesc. Aşa se face că, pe măsură ce îl ascult, îmi dau tot mai mult seama că sînt prea păcătos pentru a fi iertat în totalitate. Momentul meu de pioşenie a fost intens, oarecum plăcut, dar de foarte scurtă durată. Sînt păcătos în primul rînd pentru că îmi doresc prietenia unor oameni, pentru că nu pot să-mi accept cu seninătate singurătatea. Încep să înţeleg astfel că ceea ce-mi lipseşte mie este vocaţia de pustnic. Şi, firească reacţie din partea mea, această revelaţie a păcatului îmi şterge încetul cu încetul sentimentul de culpă. Vorbele preotului îmi par tot mai ridicole.

- …de asta, îl aud continuîndu-şi predica, canonul tău va fi să stai singur în casă în fiecare marţi, să citeşti cărţile sfinte şi să spui rugăciuni întru iertare. Să posteşti două zile pe săptămînă, post negru, să nu pui alcool în gură un an de zile, să nu mai fumezi niciodată, să nu…

Mă ridic brusc în picioare, şi rîd. Fac o cruce mare în faţa preotului, care mă priveşte din nou cu ochii măriţi, îmi dau jos fesul, mă întorc spre credincioşii ce aşteaptă la rînd şi îmi aplec capul în aşa fel încît ei să poată vedea tatuajul. Rîd şi mai tare şi dau din mînă a lehamite. Mă îndrept apoi spre ieşire.

- Iată ce face Satana în Sfînta Biserică, aud în urma mea vocea bătrînului popă.

Mă plimb pe străzi mai bine de-o oră, fără vreo ţintă, încercînd să-mi explic comportamentul. Dar nu reuşesc să gîndesc nimic coerent. Sînt însă posomorît, nu ştiu de ce. Atît de posomorît încît îmi vine să plîng. Ce dracu'?! Deşi mă străduiesc să uit de iubita mea hippy, tot găsesc motive de plîns.

***

Spre seară, cu destule emoţii apărute de nu ştiu unde, îmi sun mama.

- M-am spovedit, îi spun.

- Şi? Cum a fost?

- M-am simţit eliberat, mărturisesc eu.

Ca să-mi susţin sentimentul de eliberare, îmi adun prietenii şi îi invit să bem. Fac tuturor cinste - „azi m-am

vindecat de orice formă de misticism, aşa că trebuie să sărbătorim” - apoi, beat fiind, mă jur cu seriozitate că nu mă voi mai spovedi niciodată.

Prietenul meu bondoc şi pistruiat, pentru a mă consola, îmi dezvăluie scurta lui filosofie despre Dumnezeu: „El e ca bila albă de la biliard, *man*. Ai nevoie de ea doar cît să loveşti alte bile. Cînd se termină jocul, bila albă e singura care rămîne pe masă, dar nu mai interesează pe nimeni”. Interesantă teorie. Mai ales ţinînd cont de faptul că prietenul meu nu e mai puţin beat decît mine.

CAPITOLUL 7

Revelionul nu mi-l voi petrece împreună cu familia, nu şi anul ăsta, îmi spun. Sînt sătul de sărbători petrecute alături de părinţi, bunici, frate, unchi, mătuşă şi verişoară... Au ele un anume pitoresc şi, mai ales, ne dau prilejul să ne simţim o familie mare, dar îmi doresc un Revelion cu nişte persoane mai apropiate ca vîrstă de mine.

Trecuta sărbătoare de an nou am intenţionat să mi-o petrec cu prietena mea de atunci, acasă la ea. Din păcate, am avut proasta inspiraţie să-i spun mamei adevărul.

- Vor fi şi părinţii ei acasă?

De obicei, mama îmi pune întrebarea pentru a fi sigură să sînt supravegheat de cineva matur.

- Da, sigur că sînt acasă, am răspuns, convins că, în sfîrşit, voi avea plăcerea de a petrece un Revelion fără familie.

- Îţi dai seama ce înseamnă asta?! Înseamnă aproape o cerere în căsătorie! Să stai la masă cu părinţii fetei e ceva serios. Tu vrei să te însori? La vîrsta asta?! Ştii ce înseamnă să te însori la douăzeci de ani, prostule? Imediat faci doi-trei copii, trebuie să renunţi la studii ca să-ţi iei o slujbă, apoi ea te înşală şi pleacă în America împreună cu amantul ei, tu rămîi singur cu trei copii, n-ai ce să le dai de mîncare, iar cei care ţi-au dat slujba te dau afară pentru că nu te mai poţi concentra asupra muncii, din cauza copiilor care te aşteaptă acasă flămînzi, aşa

că o să trebuiască să te angajezi în altă parte, ca gunoier. Între timp, cel la care stai cu chirie te va da afară, vei ajunge pe drumuri, copiii vor fi luaţi la orfelinat, iar tu, de supărare, o să-ţi legi o piatră de gît şi-o să te arunci într-un rîu. Un rîu care s-ar putea să fie prea puţin adînc, aşa că n-o să te îneci, o să-ţi rupi picioarele şi mîinile şi o să rămîi schilod pe viaţă şi pe urmă o să cerşeşti la colţ de stradă. Tu crezi că sînt nebună?! Crezi că o să te las să pleci de Revelion ca să ajungi cerşetor?!

Cu exact un an mai înainte, făcusem o altă încercare de a mă bucura în linişte de sărbătorile de iarnă. Un amic dădea o petrecere, la care fusesem cu insistenţă invitat.

- S-o luăm sistematic, mi-a vorbit atunci mama. Să fim logici. Tu vrei să mergi la o petrecere organizată de nişte tineri. Să spunem că e firesc. Dar - după acest „dar” a urmat o pauză lungă, de gîndire, timp în care mama şi-a bătut cu degetul arătător buza superioară, sugerîndu-mi astfel că se concentrează profund asupra subiectului - dar, a repetat ea, să ne imaginăm o situaţie: presupunem că prietenul ăsta al tău, care organizează petrecerea, este certat cu nişte... să le spunem oameni. Ce se întîmplă în cazul ăsta?

Am dat din umeri a neştiinţă, aşteptînd timorat ca mama să-şi continue discursul.

- Nu ştii, vezi? Poţi fi sigur că el nu este certat cu nimeni?

- Dacă o luăm aşa...

- Poţi fi sigur? a insistat ea, tăios.

- Nu, am acceptat cu tristeţe, nu pot fi sigur.

- Aha! Deci ipoteza mea este cît se poate de rezonabilă. Buuun! Dacă unul dintre cei cu care e certat prietenul tău e acum în armată, înnebuneşte datorită regimului cazon, vine la petrecere şi, din răzbunare, vă împuşcă pe toţi? m-a întrebat ea repede, agresiv.

A trebuit să-i dau dreptate. Într-adevăr, era o ipoteză cît se poate de rezonabilă.

De data asta însă, mă hotărăsc, cu un curaj demn de toată lauda, să fiu insensibil la vorbele mamei, care iau aspectul unor rugăminţi înduioşătoare la început, se transformă pe parcurs în cîteva apeluri la spiritul meu de familist, şi sfîrşesc prin a deveni nişte ameninţări, oarecum neliniştitoare. Cu toate

astea, concluzia este că voi sărbători noul an împreună cu prietenii, într-o cabană de staţiune, la munte.

Pe douăzeci şi nouă, în preziua preconizatei mele plecări, scara de la podul casei bunicilor mei se rupe într-un moment nu prea fericit. Se rupe tocmai cînd tatăl meu, cu un sac de făină în spate, o coboară. Urmează o nebunie generală, taică-meu stă întins pe spate, nemişcat, fratele mamei îşi aşază urechea pe pieptul lui, se întoarce triumfător spre noi, aflăm cu toţii că tata trăieşte, ne bucurăm, ne îngrijorăm mai tîrziu, deşi medicul ce îl consultă la spital ne asigură că - „în afară de o fractură la mîna dreaptă, de clavicula uşor crăpată şi de o coastă fisurată” - tatăl meu e într-o stare bună. Adio excursie la munte, îmi face mama un semn revelator, aşa încît pricep că am şi mai multe motive de îngrijorare. Mai este o zi, totuşi, încerc eu să-mi amăgesc temerile, mai este o zi şi se pot schimba multe între timp.

În dimineaţa următoare observ însă că mama rămîne pe poziţie. Degeaba îi explic că nu pot să-mi ajut cu nimic tatăl, degeaba urlu că, fie cu mine alături, fie fără mine, el tot va avea dureri, tot va trebui să poarte ghips. Eu trebuie să petrec sărbătoarea de an nou cu prietenii!

- Neruşinatul, egoistul, buhaiul! mă ceartă mama. După ce că-mi vine acasă tuns ca un nazist şi cu o balegă tatuată pe cap, mai are şi pretenţii! Numai la el se gîndeşte! Om de nimic, cine să fie lîngă taică-tu în aşa clipe grele, dacă nu noi, familia lui?

Nu mai spun nimic. Mă duc în cămară, căci acolo e intrarea în pod, mă năpustesc asupra celor două bucăţi de scară rămase după accident şi încep să sar pe ele cu picioarele, le trîntesc de pereţi, le înjur şi-mi înjur ghinionul. Nu mă opresc decît atunci cînd scara se transformă într-o grămadă de lemne numai bune de pus pe foc. Apare bunicul meu.

- Eu mă gîndeam s-o repar, spune, privind cu jale bucăţile împrăştiate prin cămară. Da’ lasă, o să cumpăr alta, mă linişteşte el, oftînd.

Oftez şi eu, apoi mă întorc cuminte alături de familie şi mă interesez de starea tatei. Starea tatei este stabilă.

În seara de Revelion aprind televizorul (unul alb-negru, cu lămpi) şi mă distrez cu fetele dintr-un ansamblu de muzică uşoară, privesc tîmp un comic renumit în tip ce el rîde copios de

glumele proprii, spun o rugăciune împreună cu toţi cei de la masă, o rugăciune în care îi trimitem lui Dumnezeu un mesaj de recunoştinţă pentru fericirea cu care ne-a miluit în anul ce tocmai se încheie, mă delectez cu sarmale şi friptură, ciocnesc cu părinţii un pahar de ţuică umplut pe jumătate, ciocnesc cu verişoara mea de paişpe ani şi cu fratele meu de zece, care au paharele umplute tot pe jumătate, căci numai atît au voie să bea copiii, mă uit din nou la televizor, în sfîrşit, mi se oferă o gură de şampanie în cinstea faptului că pe ecranul TV acele ceasornicului înţepenesc la ora doişpe şi focurile de artificii izbucnesc în stil american, apoi mă culc. Toţi se culcă pentru că televizorul a scos o flamă şi s-a stins de unul singur exact atunci cînd artificiile filmate pocneau mai vîrtos, pentru că bunicii sînt bătrîni şi au nevoie de somn, pentru că noi, copiii, sîntem copii şi avem de asemenea nevoie de somn, pentru că tata are dureri la mînă şi ar vrea să stea liniştit, pentru că mama e căsătorită cu tata şi trebuie să fie de partea lui în clipele grele, pentru că unchiul meu nu-şi poate permite să piardă o noapte, fie ea şi noaptea de Revelion, în fine, toţi se culcă pentru că n-au motive să stea treji.

Dimineaţa mă trezesc cu o mie de boabe de grîu plesnite peste faţă şi aflu de la fratele meu şi de la verişoara mea că sînt sorcovit, apoi constat instantaneu că am trecut în anul următor, cu alte cuvinte, sînt în faţa unui nou început. Asta ar trebui să fie o constatare reconfortantă, dar nu e aşa. Nu e aşa pentru că mă gîndesc că şi amicii mei, cei ce şi-au petrecut noaptea de Revelion la munte, sînt în faţa unui nou început, însă pentru ei e vorba de un altfel de început, unul mahmur. Mi-l şi imaginez pe prietenul pistruiat şi bondoc trezindu-i pe ceilalţi, cu gura pînă la urechi:

- *Hello*, băi, sculaţi-vă! *Happy new year* la toţi!

Ceilalţi aruncă spre el cu perne, îl înjură, unii sînt în pat cu prietenele lor, goale încă, toţi sînt obosiţi după o noapte încinsă, după numai o oră sau două de somn. Apoi pistruiatul scoate la iveală damigeana ce a stat ascunsă sub patul său şi toţi se înveselesc ca la comandă.

- *O.K*, fraţilor, nu vă îmbulziţi, încearcă el să-i calmeze, *what the hell*?! Este destulă băutură pentru toţi.

Poate unii îşi vor aminti şi de mine.

- Ce face oare acum idiotu'? se întreabă, probabil.

- Cred că umblă cu sorcova, vine un răspuns ce provoacă rîsete.

Dar n-are rost să mă gîndesc la toate astea. Ei sînt acolo, eu aici. Ei s-au distrat în felul lor, eu în al meu. Deosebirea e că eu aş fi vrut să mă distrez în felul lor, în schimb aş avea anumite îndoieli dacă cineva mi-ar spune că şi reciproca e valabilă.

- Vii cu sorcova? mă întreabă fratele meu şi verişoara mea. Nu putem merge singuri, ne e frică de mascaţi.

Mama mă convinge să îi însoţesc, atrăgîndu-mi atenţia că taică-meu e în ghips şi nu poate merge în locul meu. Argument ce nu poate fi combătut.

Umblu cu sorcova.

CAPITOLUL 8

Reîntors la libertatea pe care mi-o oferă oraşul în care îmi petrec studenţia, mă fac un timp că uit de sesiunea ce este foarte aproape de început şi mă ocup cu recuperarea timpului pierdut în vacanţa recent încheiată. În fiecare seară mă aflu în cîte vreun bar, însoţit de prieteni şi prietene, beau pînă uit şi cum mă cheamă, mă leg din nou de chelneri şi chiar, într-o noapte, simt iarăşi tentaţia de a sparge o vitrină. Cel din urmă fapt nu se petrece însă, pentru că însoţitorii mei îşi dau seama că sînt prea beat ca să fug de poliţişti, aşa că îmi iau piatra din mînă înainte ca eu să apuc s-o arunc. Îi înjur, dar simt o anume mulţumire, venită dintr-o rămăşiţă de logică ce mă asigură că, astfel, dimineaţa, cînd mă voi trezi, n-o să mai am chiar atît de multe motive să mă simt ruşinat pentru cele petrecute în ziua anterioară.

N-am fost întotdeauna aşa. Nu sînt unul din acei tipi care plesnesc de mîndrie, umflîndu-şi muşchii cînd merg pe stradă, declarîndu-şi astfel maiestuozitatea. Poate că nu sînt ca ei pentru că nu prea am muşchi pe care să-i afişez. Oricum, nu cred că aş avea vocaţie de şmecher. De teribilist, poate.

Încă de cînd am intrat la facultate mi s-a oferit prilejul să observ pe propria-mi piele că obişnuinţele sînt făcute ca să poată fi schimbate. Venisem dintr-un mediu în care distracţia nu era interzisă, dar, cu siguranţă, îşi găsea alte forme de manifestare. Dacă înţelesurile mele despre dragoste se reduceau, în timpul liceului, la cîteva flirturi care-mi stîrneau simţurile şi imaginaţia, sau la momente intime petrecute în baie cu vreo revistă pornografică în mînă, am descoperit aici un mod diferit de a privi lucrurile. O contribuţie decisivă la toate astea o avea, fără doar şi poate, vîrsta trecută de pragul ultim al pubertăţii. O vîrstă care transforma în amintiri caraghioase exagerările de altădată, complexele de personalitate direct proporţionale cu mărimea coşurilor de pe faţă, timiditatea unui

sărut, sau timpul petrecut în faţa oglinzii pentru a aranja cîteva şuviţe de păr încăpăţînate în a sta ţepene pe creştetul capului, în ciuda gelului folosit în cantităţi considerabile.

Studenţia este însă un domeniu al oamenilor maturi, oameni cu simţul răspunderii, oameni pentru care sexul nu mai reprezintă obsesia sînilor tari şi rotunzi şi a picioarelor interminabile, ci o realitate acceptată ca atare. Şi necesară. Ca urmare, nici discuţiile pe tema aceasta nu se mai poartă printre zîmbete pofticioase, ci, cu mult mai multă seriozitate, printre amănunte sordide povestite pe tonul cel mai firesc şi mai detaşat cu putinţă. Cu timpul, am învăţat că e necesar să fac parte din această societate, am reuşit să pricep că un surîs ruşinos are cu mult mai puţine şanse de reuşită decît o indiferenţă afişată, însoţită, dacă situaţia o cere, de mîrlănisme. Şi m-am conformat. Adevărul e că sînt un om care învaţă cu hărnicie lucrurile necesare vieţii.

***

Revenirea în oraş aduce cu sine şi revenirea amintirii scurtei mele relaţii cu iubita mea hippy - „unica fată pe care am iubit-o, singurul om care a ştiut să mă facă să apreciez răsăritul şi apusul, ultimul suflet romantic” - o amintire care tinde să se transforme tot mai mult în motiv de insomnii. Şi, cum discursurile moralizatoare pe care mi le rostesc mie însumi în faţa oglinzii se termină de multe ori cu un cuvînt înecat în hohotele sensibile ale autocompătimirii, iau hotărîrea de a căuta altceva, care să înlocuiască mirosul de flori de cîmp şi imaginile inimioarelor de hîrtie pe care le-a lăsat în jalnicul meu suflet iubita hippy, în trecerea ei fulminantă prin viaţa mea.

Constat brusc că, abia revenit din vacanţă, am uitat de promisiunea pe care mi-am făcut-o, anume aceea de a nu mă mai gîndi la fosta mea iubită. Se pare că acest oraş funcţionează asupra mea ca prăjitura asupra lui Proust, iar asta nu-mi place. Trebuie să mă implic într-o nouă relaţie.

Tocmai cînd pregătirile mele pentru o nouă relaţie sînt în toi, se întîmplă ceva care dă o lovitură puternică lipsei mele de credinţă în destin.

Într-o zi, îmi bate la uşă un copil zdrenţăros, cu un buchet de flori în mînă.

- De la o tanti, mă informează el, care a zis că vrea să vă întîlniţi diseară, la ora opt, în faţă la Universitate.

Bulversat de situaţia asta caraghioasă, căci e de-a dreptul caraghios să primesc eu un buchet de flori de la o femeie, îi vîr în buzunar copilului o mie de lei şi abia cînd se îndepărtează de mine îmi amintesc că ar fi cazul să aflu cîteva amănunte despre misterioasa expeditoare a buchetului.

- Cum arăta tanti aia? strig după ţigănuş.

- Cu păru' galben ca a' matale, se milostiveşte el să-mi răspundă, împletit aşa, ca o pîine.

Încerc să-mi închipui cum ar arăta un păr blond împletit ca o pîine, iar în minte îmi vin imagini ale ţărăncuţelor din diverse picturi vechi, cu păr blond, împletit în codiţe şi transformat apoi într-un coc pe creştetul capului. Exact ca un colac copt, din acelea în care se vîră lumînările de Paşti. Imaginaţia mea o ia apoi razna şi se opreşte asupra coafurilor din secolele optsprezece-nouăsprezece, aşa cum sînt ele descrise în cărţi, coafuri de bal construite din peruci gigantice prevăzute cu un mic spaţiu prin care să poată intra scărpinătoarele (un accesoriu absolut obligatoriu, ţinînd cont că domnii şi doamnele acelor vremuri nu ţineau prea mult la igienă). În mod straniu, cu scărpinătoare mi-o imaginez şi pe cea care mi-a trimis florile, iar imaginea mă face să zîmbesc a strîmbătură.

- Mulţumesc, îi spun ţigănuşului, în momentul în care acesta mă trezeşte din visare, trăgîndu-mă de mînecă.

Stă cu mîna întinsă, aşteptîndu-se să fie plătit şi pentru informaţie. Aşa că îi dau un şut în fund, el ţipă şi mă înjură, iar eu îl privesc distrat cum goneşte spre ieşirea din cămin.

Fireşte, cel puţin cinci vecini de palier sînt interesaţi de schimbul de replici dintre mine şi copil, aşa că deschid uşile de la camerele lor şi mă privesc curioşi. Le afişez zîmbetul meu dispreţuitor - un gest de superioritate dictat de euforia ce m-a cuprins. Miros cu patimă florile şi mă avînt într-un vals romantic de unul singur, după ce intru la mine în cameră. Deşi ştiu că cea cu care am întîlnire nu este iubita mea hippy, ea e prea brunetă ca să poată fi confundată de ţigănuş cu o blondă, îmi dau seama că flori nu pot primi decît de la o fată îndrăgostită de mine. Ceea ce e o motivaţie suficientă pentru entuziasmul ce m-a cuprins.

Încerc timp de-o oră toate deodorantele pe care le am în casă, dar pînă la urmă mă opresc asupra unui *after-shave* cu un miros cît se poate de bărbătesc. Mă dau cu el pe faţă, sub braţe, pe piept, pe spate... Las să cadă cîteva picături şi pe picioare, pentru a fi sigur de efect. Mă aranjez cu multă minuţiozitate, mă pieptăn, mă dau cu gel, apoi îmi frec zdravăn părul cu mîna şi, în final, mulţumit de aspectul meu rebel, neîngrijit, plec la întîlnire.

La ora şapte mă aflu în faţa Universităţii. La ora opt nu zăresc nici o figură cunoscută. La ora opt şi un sfert, cineva mă trage de mînecă.

- Îţi aduci aminte de mine? mă întreabă inocent blonda din faţa mea.

Da, cu siguranţă, figura ei îmi este cunoscută. Deşi împletitura din capul ei poate induce pe oricine în eroare, sînt sigur că o cunosc. Ar putea fi o colegă. La cît de des trec eu pe la şcoală, nu pot spune despre colegele mele decît, cel mult, că-mi sînt vagi cunoştinţe. Şi totuşi, pare să-mi fie mai mult decît colegă. Poate este o fată pe care am cunoscut-o la o petrecere...

- Da, îmi amintesc, încerc eu să-mi ofer timp de gîndire. Ne-am cunoscut la... la...

- La o petrecere. Erai beat, iar eu te-am dus acasă.

În sfîrşit, îmi amintesc! Ea este cea lîngă care m-am trezit în dimineaţa aceea mahmură, fără să ştiu de unde a apărut la mine în cameră. M-a adus acasă, m-a dezbrăcat... Da, ea este cea care m-a dezbrăcat. Îi zîmbesc cu largheţe.

- Sigur că îmi amintesc. Cum aş putea să nu-mi amintesc? Numai că atunci aveai o altă coafură.

- Da, rîde ea, fericită că am observat, aveam o altă coafură. Şi nici prea blondă nu eram.

Nu-mi amintesc prea bine ce culoare avea la păr pe-atunci, dar zîmbesc la rîndul meu, dînd din cap cu amabilitate.

- Îmi pare bine că te reîntîlnesc, îi spun. N-am avut prilejul să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut atunci. Te-am căutat, mint eu, dar nici măcar numele nu mi l-ai spus.

- După cum vezi, eu te-am găsit. Sper că nu te-a jenat prea tare gestul meu de a-ţi trimite flori. Că n-am vrut să te jeneze.

- Da' de unde! mă umflu eu în pene. Am primit de multe ori flori de la fete. De fapt, aşa se întîmplă de fiecare

dată: imediat ce mă cunoaşte, o fată simte nevoia să-mi trimită flori.

Poate că am exagerat un pic, gîndesc. Poate că ar fi trebuit să spun ultima frază pe un ton mai glumeţ. Nu de alta, dar dacă fata asta mă crede, s-ar putea să-mi trimită flori în fiecare zi. Mai ales că, din cîte îmi amintesc, nu pare să dispună de o inteligenţă impresionantă. Şi ar fi de-a dreptul penibil să primesc flori cînd, spre exemplu, ar fi de faţă prietenul meu bondoc şi pistruiat. El nu ar pierde prilejul să rîdă de mine săptămîni în şir pe motivul ăsta.

- Aşa că sînt obişnuit să primesc flori, îmi continui eu ideea. Atît de obişnuit, încît e un fapt banal, care nu îmi mai produce nici o plăcere.

Nu e prea greu să sesizez umbra de amărăciune ce i-a întunecat chipul, dar îmi spun că merită. Numai să nu îmi mai trimită flori!

Nu trebuie să iubeşti pe cineva ca să nu te mai simţi singur. Ţi-e de-ajuns să vezi că altcuiva îi pasă de tine.

- De ce nu m-ai căutat atîta vreme? o întreb a doua zi pe noua mea prietenă - prietena mea blondă ca o pîine - pe un ton de reproş.

- Am fost plecată din oraş. Apoi, cînd m-am întors, mi-am spus că, oricum, nu-ţi mai aduci aminte de mine. În plus, tu eşti student, iar eu încă n-am terminat liceul. Cînd o să termin liceul, poate o să dau şi eu la facultate. *Apropos*, îmi gîdilă ea urechile, accentuînd „*s*”-ul din finalul cuvîntului, dacă intri la facultate eşti intelectual?

- Dacă intri, poate. Dacă o termini, sigur.

- Te-am întrebat pentru că şi eu vreau să dau la facultate. Altfel, alţii ar putea să rîdă de mine.

- Prostii!

- Poate ţie ţi se par prostii. Eu m-am gîndit mult în ultimul timp dacă merită să te caut, ori nu, tocmai din cauza asta: că tu eşti student, iar eu nu. Am ajuns la concluzia că merită să te caut.

Ciudat, dar concluzia ei nu-mi displace defel. Nu-mi displace poate pentru că, pînă acum, nu a existat nici o fată care să se îndrăgostească de mine, înainte de a face eu primul pas. Asta, dacă nu o pun la socoteală pe colega mea din clasa a patra, fata cu dinţi de iepure, care la vremea aceea mi se părea

cea mai drăgălaşă fiinţă de pe suprafaţa Pămîntului. Ea îmi scria bileţele - pentru că eu eram singurul din clasă care nu o strigam *Dinte de iepure* cînd voiam să-i vorbesc - iar eu îi răspundeam, neuitînd s-o invit în scris la cîte o îngheţată sau o prăjitură, la sfîrşitul orelor. Relaţia dintre noi a decurs bine, ea îmi promisese chiar că, în curînd, dacă mă voi comporta cum se cuvine, mă va răsplăti cu un sărut. Iar eu începusem să visez sărutul ei, zi şi noapte. Pînă la urmă însă, acest eveniment - care ar fi fost, cu siguranţă, cel mai important din viaţa mea de pînă atunci - nu s-a produs. Asta pentru că, simţind la un moment dat în mine fiorul bărbăţiei, am considerat că prietena mea nu s-ar supăra prea tare dacă i-aş trînti o pungă cu apă în cap. Avusesem o discuţie cu colegii mei de parte bărbătească, iar ei mă acuzaseră de faptul că aş fi îndrăgostit. Cum, la vîrsta de zece ani, să fii îndrăgostit e una din cele mai insuportabile ruşini, am vrut să demonstrez că nu e aşa. Punga şi-a nimerit ţinta, prietena mea nu s-a mai arătat niciodată dispusă să mă sărute, învăţătoarea mi-a scăzut două puncte la purtare, mama mi-a interzis să mai ies la joacă două săptămîni... În schimb, am cîştigat respectul băieţilor din clasă. Iar asta mi-a fost de-ajuns.

Pentru prima oară de-atunci, am privilegiul să mă bucur de dragostea unei fete, fără ca eu să mişc vreun deget pentru asta. Un fapt care îmi oferă siguranţă.

Urmează cîteva zile în care, pe lîngă faptul că nu îmi mai fac probleme cu mîncarea - prietena mea blondă ca o pîine ştie să gătească foarte bine - am şi cu cine purta nişte discuţii interminabile, care mie îmi provoacă o imensă satisfacţie. Satisfacţie, pentru că, de fapt, discuţiile astea sînt un monolog prelungit, întrerupt doar de exclamaţiile extaziate ale celei care mă ascultă, şi de întrebările ei curioase. Satisfacţia mea este împlinită şi de faptul că, pentru întîia oară, pot vorbi pe tonul acela detaşat, a-toate-ştiutor, superior, fără a fi luat în rîs pentru asta. Ea mă ascultă cuminte, rîde de fiecare dată cînd fac o glumă - rîde la glumele mele! - şi-mi aminteşte continuu că sînt foarte inteligent. „Se vede că eşti student”, îmi spune. „Ştii atît de multe!”

După o săptămînă mă gîndesc că e foarte posibil să mă fi îndrăgostit. Mai ales că încep să mă ocolească tot mai mult gîndurile despre fosta mea iubită. Este o singură problemă: deşi a dormit la mine în cameră trei nopţi din cele şapte ale

săptămînii, nu am simţit încă nevoia să vorbesc cu noua mea prietenă despre sex.

Şi-apoi urmează o greşeală. După această săptămînă, ea crede că e necesar să-mi spună:

- Ştii ce mă bucură cel mai mult? Că, de cînd eşti cu mine, nu te-ai îmbătat niciodată. Îmi place să cred că ăsta e meritul meu!

Capitolul 9

Sînt mai tot timpul beat, aşa de beat încît nici nu sesizez că sesiunea a început deja, că primul examen, la latină, se apropie. În noaptea din ajunul examenului golesc de unul singur o sticlă de votcă şi am noroc că cea care îmi ţine companie de o vreme - blonda mea prietenă - găseşte o fiţuică pe care sînt trecute datele tuturor testelor ce trebuie să le susţin în această sesiune şi mă trezeşte dis-de-dimineaţă, trimiţîndu-mă la şcoală. Al doilea noroc e concretizat în faptul că profesorul cu care urmează să dau examenul este unul destul de înţelegător, care permite studenţilor să se mai inspire uneori din cursuri, în timp ce el citeşte ziarul.

Intru în Universitate şi mă cuprinde o durere de stomac nu tocmai potrivită momentului, care mă face să alerg destul de grăbit spre W. C.

În cîteva minute mi-e mai bine. În toaletă este destul de cald, asa că simt o moleşeală somnoroasă pătrunzîndu-mă.

Realizez pericolul şi încerc să mă ridic, dar aceeaşi durere, cu rădăcini într-o gastrită netratată, mă împiedică să îmi duc pînă la capăt intenţia. Trec doar cîteva clipe pînă cînd încep să mă simt tot mai confuz, apoi remarc că sînt acasă, o casă pe care nu ştiam că o am, în bucătărie este iubita mea, ba nu, este chiar soţia mea, ea face mîncare, iar eu citesc o carte. Soţia mea se apropie de mine, îmi sopteşte cîteva cuvinte dulci în ureche, eu o îmbrăţişez şi ne prăbuşim împreună în pat. Apoi:

- Îţi aminteşti că mă considerai slab la pat? întreb.

- Da, recunoaşte ea. Dar să-ţi dai jos barba, pentru că mă înţeapă.

Nici barbă nu ştiam că am, totdeauna mi-am dorit să-mi las barbă, eram convins că asta mă va face să arăt mai viril, dar firele de păr ce-mi creşteau pe faţă se încăpăţînau să fie răsfirate şi, oricum, să nu depăşească doi milimetri lungime. Acum am şi barbă, iar asta mă încîntă.

- O să mă bărbieresc, zic, bucuros că, în sfîrşit, am şi eu ce bărbieri.

- Să te bărbiereşti, ca să nu arăţi ca Moş Niculae, deşi eu îl iubesc pe Moş Niculae.

Ne dezmierdăm în pat, ne mărturisim dragostea, apoi bate cineva la uşă, mai întîi încet, pe urmă tot mai tare, îngrozitor de tare. Mă reped şi descui usa.

Femeia de serviciu scoate un strigăt de surpriză, o văd că mă măsoară de la mijloc în jos şi nu înţeleg ce vrea. Ea îşi pune palmele la ochi şi eu mă întreb, sincer uimit, ce caut în toaletă. Privesc şi eu în direcţia în care a privit cu cîteva clipe mai devreme femeia şi descopăr că pantalonii şi chiloţii îmi sunt căzuţi pînă la nivelul gleznelor, aşa că, rapid, fac un gest pudic, acoperindu-mi cu mîinile o anumită zonă. Ea pleacă bolborosind straniu, eu închid uşa, îmi termin treburile, apoi ies şi mă îndrept spre sala de examen. Constat cu stupoare că examenul tocmai a luat sfîrşit.

- Îmi pare rău, băiete. Poate cunoşti vorba asta: *silva-silvae*, la toamnă tataie, îmi spune jovial profesorul de latină.

Apreciez în mod deosebit mostra de umor de calitate superioară pe care mi-o oferă profesorul şi rîd instantaneu, pentru că în toamnă tot cu el voi susţine examenul. Imediat după asta, mă înjur cu patimă pentru inconştienţa de a pierde noaptea premergătoare examenului, apoi îmi dau seama că

principala vină o poartă durerea mea de stomac, ceea ce mă face să arunc cîteva blesteme la adresa unui destin personificat. Încetul cu încetul, destinul îşi pierde însă rolul covîrşitor în ratarea mea de moment. Căci raţiunea impusă de frica faţă de următorul examen pe care îl voi susţine, îmi cere un soi de autoflagelare, un fel de căinţă care are ca scop curăţirea propriului suflet. Nu de alta, dar provocarea destinului nu aduce nimic bun. Mai bine recunosc faţă de propria-mi conştiinţă că sînt un porc, un inconştient, un terchea-berchea. Asta nu mă constă. În plus, o astfel de autocritică poate contribui la o înduplecare a destinului. Aşa că adun toate epitetele astea - şi alte douăzeci - asupra bietei mele fiinţe, promit că voi fi un student studios şi rog pe cineva, siuat undeva deasupra creştetului meu, mult deasupra creştetului meu, prin nu ştiu care cer, să mă ierte. Să mă ierte pentru ultima oară. Nu voi mai pierde nopţile cu pretenii, promit, nu voi mai absenta, promit, nu voi mai bea, promit. Dimpotrivă, mă voi abona la toate bibliotecile din oraş, voi citi zeci, glumesc, sute de cărţi, îmi voi face multe, foarte multe caiete de însemnări, cursurile… Sfinte vor deveni cursurile pentru mine!

Pe parcursul întregii sesiuni refuz să mă mai ating de băutură. Totuşi, mi-este greu să învăţ. În ciuda promisiunilor pe care mi le-am făcut, în această sesiune mi-este greu să învăţ. Şi, oricum, n-am promis că voi începe de anul ăsta să îmi îmbunătăţesc condiţia de student. De la anul însă… Da, totul se va schimba o dată cu începerea anului următor. Acum însă, atîta cer: să mi se acorde posibilitatea să copiez. Să mă aşeze destinul în bancă alături de vreun student eminent - aşa cum voi fi şi eu de anul viitor - ca să pot copia de la el.

Se pare că destinul s-a lăsat amăgit de promisiunile mele. La următorul examen mă aşez în bancă alături de un ochelarist simpatic, care se arată bucuros să mă ajute. Mai mult decît atît, pare fericit cînd eu îm exprim dorinţa de a sta lîngă el şi la testele care vor urma. Sigur, asta mă costă cîteva sucuri băute împreună, precum şi plimbări prin parcuri, în care aflu o groază de lucruri despre Platon, altă groază de lucruri despre grandomania patologică a lui Nietzsche, precum şi cîteva aspecte ale trădării lui Céline, care, totuşi, a fost un mare creator. Important este însă faptul că, datorită ochelaristului,

trei examene din această sesiune mi se par teribil de uşoare. Şi le trec, fără să-mi bat prea mult capul.

Urmează însă cel mai greu test, unul oral. La acesta, noul meu prieten, pasionat de Platon, nu îmi mai poate fi de nici un folos. Aşa că întrerup brusc ieşirile prin parcuri şi discuţiile intelectuale, căznindu-mă să descopăr o posibilitate prin care să-mi asigur o notă de trecere la acest ultim test. Şi posibilitatea se conturează, în momentul în care aflu că profesoara, deşi în general foarte severă, adoră să vorbească despre nepoţeii săi.

O întîlnesc pe holul Universităţii, cu două zile înainte de examen. Îmi fac curaj şi intru în vorbă cu ea.

- Sărut mîna, îi spun.

Ea mă priveşte surprinsă, nu ştie de unde mă cunoaşte.

- Sînt studentul dumneavoastră, îi amintesc, iar femeia zîmbeşte.

- Cu ce te pot ajuta? se arată binevoitoare.

- Cu nimic. V-am salutat aşa... din simpatie.

Urmează cîteva clipe de tăcere, clipe în care ne privim amîndoi, student şi profesoară, cu cîte un zîmbet în colţul buzelor. Foarte bucuroşi de întîlnire, se vede, dar fără a şti cum să continuăm această discuţie. În sfîrşit, profesoara, păstrînd pe chip acelaşi surîs plin de bunăvoinţă, ridică din umeri, întinde mîinile întrebător şi spune:

- Şi?

Eu îmi scot dinţii la iveală într-un rînjet aproape drăgăstos şi gîndesc că ar fi cazul să spun, totuşi, ceva. Aşa că:

- Nimic, am vrut doar... Apropo, ce vă mai fac nepoţeii?

Face ochii mari, se holbează la mine fără să spună vreun cuvînt, apoi îmi întoarce spatele, grăbindu-se spre ieşire.

A doua zi, la sfîrşitul probei scrise, îmi trece un trei nervos în carnet, după care îmi spune:

- Nepoţii mei te interesează? Fac bine.

Îmi exteiorizez încîntarea ce mă cuprinde, transmit nepoţilor cîteva mesaje de sănătate, apoi ies amărît, trîntind uşa. Înţeleg că am exagerat cu ultimul gest, mă întorc, îmi bag doar capul în sala de examen, îmi cer scuze, spun cîteva lucruri despre curentul care s-a creat datorită ferestrei deschise, închid încetişor uşa în urma mea, apoi îmi sfătuiesc colegii care aşteaptă pe hol, emoţionaţi, să intre în sală:

- Spuneţi-i orice, numai de nepoţi să nu pomeniţi.

Pe urmă, fireşte, mă întorc în camera de cămin şi încep să filosofez patetic.

***

Le style est l'homme meme.

Încerc să-mi amintesc cui îi aparţine această expresie, am citit-o undeva, dar memoria mea se încăpăţînează, ca întotdeauna, să nu pună preţ pe nume, ci numai pe idei.

- Tu nu ai firea asta, mă asigură prietena mea blondă într-o zi, tu nu eşti un beţiv. Ăsta e doar un comportament de moment, ceva de suprafaţă.

- *La style est l'homme meme*, îi răspund eu, cu un oftat - semn al profunzimii mele. Ea nu pare impresionată, mă priveşte cu suspiciune chiar, probabil nu e ocolită de bănuiala unui *delirium tremens* din partea mea, apoi dă din umeri resemnată.

- N-am înţeles prea bine ce-ai spus, eu nu sînt prea familiarizată cu limba asta, cu franceza. În franceză ai vorbit, nu?

- Stilul e omul însuşi, îi explic.

- Aha! exclamă, iar eu mă bucur că am reuşit s-o lămuresc. Cum adică? vine imediat întrebarea care mă face să observ brusc că sînt cam obosit.

- Adică, dacă eu beau continuu, înseamnă că ăsta e stilul meu. Iar dacă ăsta e stilul, ăsta e şi omul. Înţelegi?

Dă din cap afirmativ.

- Prostii, şoptesc, mai mult pentru mine. Şi da, mă adresez din nou fetei, franceza e limba în care s-a spus chestia asta. A rosit-o un francez, unul al cărui nume nu mi-l amintesc. Un nume de clovn...

- Şi tu crezi ce spune un clovn?

- Avea un nume de clovn, fată, un nume! N-am spus că era clovn! Ce dracu' discut cu tine lucrurile astea?! De parcă ai fi capabilă să înţelegi!

Ea începe să plîngă, îmi reproşează faptul că sînt un intelectual înfumurat, eu o mîngîi pe păr cu blîndeţe şi-mi spun că, fără discuţie, există alte motive pentru care merită să fie iubită. Încerc să enumăr aceste motive, pentru liniştea mea

interioară, dar mă opresc doar la unul: ştie să facă mîncare. După cugetări profunde, îmi dau seama că nu e suficient să mănînc bine, ca să mă pot declara îndrăgostit. Şi, cu toate că nu cu multă vreme în urmă aş fi putut să jur că nu-s departe de anumite sentimente faţă de această fată, acum, fără să mai judec prea mult situaţia, trag concluzia că nu am nimic în comun cu prietena mea blondă ca o pîine.

Capitolul 10

Remarc, aflîndu-mă într-un moment de filosofie veselă, că nu toţi oamenii sînt înzestraţi din naştere cu simţul ridicolului. Dar asta nu e o problemă foarte gravă. Adevărul e că acest simţ este unul foarte păgubos, iar extremele în care te trimite sînt urmate de o timiditate malignă.

Mă plimb pe stradă, văd o fată a cărei fustă seamănă cu o iscălitură făcută direct pe chilot, picioarele ei lungi mă trimit într-o o stare de ameţeală, sînii ei pompoşi… Mă lovesc cu capul de un stîlp apărut pe neaşteptate în mijlocul trotuarului pe care merg.

- Pardon, îi spun.

Stîlpul nu-mi răspunde, pentru că e stîlp si pentru că nu are nici o pretenţie de politeţe. Iar eu, ca om ce dispune de simţul ridicolului, mă închid o săptămînă în casă şi mă întreb constant dacă fata aceea a rîs de mine, dacă prin zonă s-a aflat vreun cunoscut, dacă îmi mai pot permite să ies din casă în următorul an.

Uneori am bucuria să constat că şi alţi oameni cad în ridicol. Sînt momente de reală delectare pentru mine, căci ele îmi demonstrează că starea de ridicol e o stare normală, atunci cînd nu se apropie prea mult de penibil.

Într-o dimineaţă cineva bate cu disperare în uşa camerei mele. Mă ridic cu greutate, încă nu am reuşit să mă dezmeticesc după un somn profund, şi deschid.

În uşă, cu lacrimi în ochi, cu părul despletit, deznădăjduită, frîngîndu-şi mîinile, stă fosta mea iubită, cea care mă considera slab la pat, iar asta e cu adevărat o surpriză.

- Te iubesc! îmi spune, aruncîndu-se în braţele mele, te iubesc ca o nebună. Îmi pare rău pentru tot ce-a fost, să ştii că doar pe tine te iubesc, doar pe tine te vreau, tu eşti soarele meu de aur, tu eşti adierea mea de primăvară, eşti stăpînul inimii mele, înţelege că am greşit şi regret, iartă-mă, uită tot ce s-a întîmplat.

Iată cum, gîndesc rapid, din situaţia omului care ar fi în stare să dea orice pentru a avea o iubită, am ajuns în situaţia fericitului care are de ales. Bineînţeles, nu-mi trebuie prea mult timp pînă să mă hotărăsc pe cine aleg.

- Ce să uit? Nu s-a întîmplat nimic, o asigur.

- Cum să nu se întîmple?! Nu-ţi aminteşti? Ai venit la mine, iar eu... Nu s-a întîmplat nimic? se minunează ea brus, întrerupîndu-se din rememorarea acelei secvenţe care a dus la despărţirea noastră.

- Nu, nimic. Iar dacă s-a întîmplat totuşi ceva, eu am şi uitat.

Mă îmbrăţişează tremurînd, lacrimile dispar de pe chipul ei şi:

- Mă iubeşti? întreabă.

- Îhî. Te iubesc. Dar... nu înţeleg: de ce te-ai întors la mine?

Ea îşi pune dramatic mîinile pe faţă, se aşază pe un scaun şi începe din nou să plîngă. Gestul îmi aminteşte de ce m-am îndrăgostit de ea. Pentru că, fără doar şi poate, n-am întîlnit în întreaga mea viaţă de pînă acum o fată care să ştie să-şi pună atît de dramatic mîinile la faţă, înainte de a plînge.

- M-a părăsit ticălosul, o aud. I-am oferit totul, pricepi? Totul! Iar el m-a părăsit. Ce să mai spui despre bărbaţi?! Ce să mai spui în afară de faptul că toţi sînt nişte ticăloşi? Bineînţeles, zîmbeşte ea galeş, bineînţeles, toţi în afară de tine. Am o viaţă mizerabilă, trebuie să mă crezi. Nimeni nu mă iubeşte.

Îmi imaginez că ticălosul principal este tipul care, în urmă cu ceva timp, se plimbase gol prin faţa mea, arătîndu-şi cu mîndrie podoabele.

- Eu te iubesc, încerc s-o linistesc.

- Asta-i problema. Numai tu ţii la mine! Eu vreau ca şi alţii să mă iubească. Tu eşti cumsecade, dar...

Dezamăgirea din glas o opreşte să sfîrşească fraza, însă eu îmi fac din nou o sumedenie de probleme, totdeauna în relaţiile mele cu femeile am fost omul după care umează acest „dar”.

- Dar? Dar, ce?

- Tu mă iubeşti, numai că... Lasă, e bine şi-aşa. Eşti sigur mă iubeşti?

- Ihî.

- Păi, hai să facem dragoste.

- Hai să facem dragoste.

Facem dragoste pînă cînd bate la uşă prietena mea blondă ca o pîine. Cum vizita ei nu era preconizată, fără prea multe griji, după ce arunc peste mine un halat, deschid uşa.

- Iubitule, îmi cade ea în braţe.

Eu înghit în sec şi simt cerul coborît tare aproape, undeva între tavanul camerei mele şi podea, şi, din motivul ăsta, plec brusc capul, mă depărtez de ea, apoi braţul drept mi se mişcă involuntar, încercînd să închidă uşa. Dar fata îşi foloseşte ambele mîini şi se dovedeşte mai puternică, ceea ce face ca uşa să rămînă deschisă şi:

- Porcule! îşi exteriorizează ea sentimentele, în momentul în care o vede pe cealaltă în pat. Măgarule, giogolo de doi bani...

- Gigolo, am eu puterea s-o întrerup.

- Ce?!

- Gigolo de doi bani, ai vrut să spui. Dar nu sînt aşa.

Că nu sînt aşa, ştiu prea bine. Afirmaţia ei, deşi flatantă, e prea departe adevăr. Însă ea nu ştie, iar scena ce i se înfăţişează privirii o îndreptăţeşte să creadă asemenea lucruri despre mine.

- E iubiţelul meu, mă defineşte, cu indiferenţă şi duioşie în acelaşi timp, cea din pat. Doar mie mi-a luat cadou de Moş Niculae.

- Vezi? mă adresez fetei din faţa mea, aducîndu-mi aminte brusc de momentul în care am înţeles că nu am motive suficiente pentru a fi îndrăgostit de ea. Nu sînt un gigolo de doi bani. Sînt iubiţelul ei.

- Ba nu, mă împinge ea nervoasă. Ba nu, eşti iubitul meu. Tîrfa asta ţi-a luat minţile.

Nu, nu mi-a luat minţile, eu doar pe ea am iubit-o întotdeauna. Dar n-apuc să mai spun nimic în apărarea mea, pentru că:

- Pe cine faci tîrfă, tu?! strigă înfuriată iubita mea hippy, sărind din pat goală, postîndu-se în faţa nou-venitei cu mîinile în şolduri.

O imagine a Afroditei niciodată exploatată. Cu mîinile în şolduri, roşie la faţă, fie din cauza efortului depus pînă acum, fie din cauza iritării, cu corpul trasat pe mlădierile armonioase ale fundalului camerei, iubita mea de marmură vie îşi afirmă preţios impetuozitatea, iar cealaltă, îmbrăcată şi blondă, păleşte în tablou, acoperită de umbră. Sau poate e doar o părere de-a mea. Retras cuminte într-un colţ al camerei, privesc scena cu capul uşor plecat şi aştept urmarea, cu un fel de satisfacţie, observ, o satisfacţie deranjată doar de puţină jenă.

- Pe tine, tu, pe tine te fac tîrfă! îşi arată curajul prietena mea de pînă azi, stricînd într-un fel savoarea momentului.

Eu mi-aş astupa cu ceva urechile, dacă aş fi un tip cu oarece bun-simţ. Dar bunul meu simţ, dacă există, nu se lasă descoperit acum.

După ce-şi exprimă plastic părerea despre iubita mea hippy, fata venită atît de inopinat în camera mea mi se adresează, punînd în vorbele ei destul dispreţ ca să îl pot sesiza:

- Ce te atrage la asta, tu nu vezi că nici ţîţe n-are? Cum mă poţi părăsi pe mine, pentru asta?

Îşi dă brusc jos puloverul, apoi tricoul, rămînînd cu sînii descoperiţi. Eu casc ochii mari, limba mi se usucă instantaneu şi îşi face loc printre buze. Aş vrea să spun ceva, aş vrea măcar să exclam, dar mă simt complet incapabil.

- Uite ce ţîţe mari am eu! îmi arată fata blondă ca o pîine, ţinînd degetul arătător îndreptat spre sînul stîng.

Tot aşa, cu limba uşor ieşită în afară, cu ochii holbaţi, îi dau dreptate clătinînd uşor capul, mă întreb cum naiba nu am

observat pînă acum cît de darnică a fost natura cu cea care a stat alături de mine în ultimele trei săptămîni, apoi observ că jena mea creşte. Însă nu intervin nici acum, deoarece curiozitatea e mai mare decît ruşinea.

- Are ţîţe mari, e de-acord iubita mea hippy. Mari ca ugerul de vacă.

Cealaltă are o reacţie rapdă: o prinde de păr, o scutură de vreo cîteva ori, apoi o trînteşte în pat.

- Pe cine faci vacă, tu?!

Iubita mea are o contrareacţie rapidă: se ridică din pat, se repede furioasă la cea care o agresase, o prinde de mijloc, o aruncă la pămînt, se urcă pe ea şi începe s-o pălmuiască.

- Pe tine, proasto, pe tine te fac vacă! urlă. Pe tine, pe tine, pe tine...

Îşi însoţeşte fiecare cuvînt cu cîte o palmă. Abia atunci, cu regretul că scena trebuie să se încheie, o ridic pe cea care stă deasupra şi o împing în pat.

- Ţii cu ea? îmi strigă din pat. Ţii cu ea, aşa-i? Pentru că are ţîţe mai mari! Ştiam eu că nu mă iubeşti, ticălosule! Eşti la fel ca ăla care m-a părăsit. Nimeni nu mă iubeşte.

Încerc s-o calmez şi-i spun că o ador, că e floarea mea, că e crizantema şi trandafirul meu la un loc, dar ea nu mă ascultă. Se îmbracă rapid, eu o trag de haine şi primesc o palmă, îşi încheie nervoasă geaca, după care iese, trîntind uşa.

Prea tîrziu ca să o mai opresc, oftez cu profundă resemnare, apoi mă întorc spre cealaltă. Ea este încă jos, stă în fund, acoperindu-şi cu mîinile sînii oferiţi cu cîteva clipe în urmă spre comparaţie.

- De ce o iubeşti mai mult decît pe mine? mă întreabă în şoaptă. Pentru că eu încă nu m-am culcat cu tine?

Oare ăsta să fie motivul?, mă întreb cîteva secunde, apoi răspund, sigur pe mine:

- Nu.

- Atunci? E studentă?

- Da. Dar nu din cauza asta. Ce legătură are studenţia cu asta!?

Se ridică de jos, oferindu-mi o ultimă imagine a sînilor ei, apoi se îmbracă în tăcere.

- Are, că ea e intelectuală! îmi vorbeşte, după ce-şi pune bluza pe ea. Ea e floarea ta, aşa-i? Eu nu am fost niciodată

floare! Mi-ai spus tu mie vreodată că sînt floare? Nu. Doar ea e floarea ta, deci nu mai e loc şi pentru mine. Mi-ai luat tu cadou de Moş Niculae? Nu.

- Păi, nu te cunoşteam la vremea aceea.

Ea acceptă corecţia mea, căci tace o vreme, aşezîndu-se pe un scaun. Îşi ţine faţa în mîini şi stă aşa, pînă cînd eu mă apropii şi o mîngîi pe păr. Nu ştiu de ce fac gestul ăsta, din dragoste în nici un caz. Mi-e milă, însă.

- Vrei să mă culc cu tine? întreabă ea, de după mîinile cu care-şi acoperă chipul. Dacă vrei, mă culc şi eu cu tine. De ce nu mi-ai cerut asta niciodată? Am dormit la tine de atîtea ori. Doar nu era să fac eu primul pas! Oricum, sînt gata să mă culc cu tine. Şi sînt bună la pat, te asigur.

Mă gîndesc la sînii ei şi îmi dau seama că perspectiva îmi surîde destul de mult. A trebuit să vină momentul ăsta ca să-mi dau seama că în ultimele trei săptămîni am stat în aceeaşi cameră cu o femeie! Dar constat - îmi urăsc conştiinţa în momente de genul ăsta! - că nu ar fi tocmai corect să accept ceea ce mi se oferă, atîta vreme cît nu am de gînd să prelungesc prea mult relaţia cu fata asta. Aşa că îi spun, oftînd din tot sufletul:

- Nu vreau. Îmi pare rău.

Şi ei îi pare rău, observ, pentru că se îndreaptă spre ieşire plîngînd.

- Şi totuşi, întreabă înainte de a părăsi camera, de ce o iubeşti pe ea?

Dau din umeri a neştiinţă.

- Poate pentru că sînt nebun, îmi dau eu cu părerea. Sincer, nu ştiu de ce.

- Poate că, într-adevăr, eşti un nebun, spune.

Apoi iese.

CAPITOLUL 11

Eşti nebun, mi se spune, eşti nebun, omule, prin tot ceea ce faci. Iar părerea asta mă încîntă. Prietenul meu bondoc şi pistruiat a povestit multor cunoştinţe întîmplarea de la spovedania mea, aşa cum i-am descris-o. Şi mai mult decît atît. „E adevărat că i-ai arătat popii tatuajul de pe creştet, apoi l-ai înjurat, i-ai tras două palme şi l-ai trimis dracului?” mă întreabă o cunoştinţă. „Cine ţi-a spus asta?”. „Prietenul tău. E adevărat?”. „Nu trebuia să-ţi spună” mă supăr eu fals, mă supăr eu cu modestie. „E adevărat, dar nu trebuia să-ţi spună”. „Eşti nebun, omule! Bravo!”. Iar eu sînt mîndru de nebunia mea, de nebunia care naşte admiraţie. Căci nu orice formă de nebunie atrage admiraţia celorlalţi. Există nebunii care, deşi nu tu eşti

cel care porţi vina lor, atrag după sine bătaie de joc şi marginalizare.

Îmi spun părinţii, pe care îi sun regulat, că naşa mea de botez se află în acelaşi oraş în care mă aflu şi eu. Vestea nu mă bucură în mod deosebit. Aş putea spune că nu mă bucură în nici un fel. Asta din cauză că aş fi vrut să am timp să-mi re-plîng iubirea re-pierdută, iubirea mea cu ţinută de Jim Morrison, căci mi-am dat voie să mă autocompătimesc. Dar sosirea naşei mă împiedică s-o fac. Mai ales că, fiind dator să mă comport ca un bun fin, este necesar să-mi întîlnesc naşa, să-i arăt oraşul, să o invit chiar la mine în cameră, în camera mea de cămin, să-i ofer ceva de mîncare şi un pat în care să se poată odihni.

S-ar putea înţelege că, în realitate, eu nu sînt un tip prea ospitalier. Mai rău decît atît, s-ar putea trage concluzia că mie nu-mi place naşa mea. S-ar putea, e drept, trage concluzia asta şi ea n-ar fi departe de adevăr: îi urăsc naşei mele vocea, fizionomia, veşnicul guturai, picioarele strîmbe, urechile clăpăuge, lipsa de podoabă capilară, eterna miasmă de parfum de mere rusesc şi burta revărsată peste fustele ţăţeşti cu care se îmbracă. Şi mai urăsc un lucru la naşa mea: ideile sale.

Ea este membră a unei organizaţii care a descoperit adevărul vieţii, adevărul despre lumea în care trăim. Pentru unii neştiutori, voi expune în cîteva cuvinte acest adevăr: noi sîntem urmaşii unei lumi extraterestre ai cărei reprezentanţi au făcut o experienţă pe Pămînt, însămînţînd pe cale artificială, cu embrioni rezultaţi din iubirea lor extraterestră, în urmă cu mai bine de un milion de ani, cîteva maimuţe existente deja pe planeta noastră. Astfel, Darwin a fost un spirit mesianic, căruia i s-a permis accesul la anumite date din bazele secrete ale nepămîntenilor. De asemenea, un spirit mesianic a fost Iisus. Am încercat de cîteva ori să mă lămuresc care este legătura mesianică dintre Iisus şi Darwin, dar am primit cîteva răspunsuri destul de greu memorabile. Cert este că naşa mea, spirit evoluat, deţine capacitate mnemonică de gradul sapte, şi o putere vizionară de zece *drioţi* (aceştia sînt nişte *coeficienţi cognitivi coercibili*, specifici organizaţiei din care ea face parte, pe care eu, spirit primar, nu am posibilitatea să-i înţeleg).

Uit de dragoste, uit de singurătate şi mă duc la întîlnirea pe care părinţii mei mi-au fixat-o prin telefon cu naşa, cu o singură rugăminte adresată divinităţii: să nu întîlnesc vreun

cunoscut. Ne pupăm drăgăstos la revedere, apoi o plimb jumătate de zi prin oraş, ocolind străzile principale, parcurile şi cinematografele. Am timp să aflu că se apropie reîntoarcerea extratereştrilor, o reîntoarcere care va coincide cu o modificare a tuturor lucrurilor existente, aflu că a purtat în ultimul timp sute de discuţii cu aceşti extratereştri şi nu trebuie să-mi fie teamă de venirea lor, pentru că ea, binevoitoare ca de obicei, mi-a pus o vorbă bună. Iar eu mă bucur, căci în felul ăsta pot dormi liniştit.

- Cînd este programată, întreb, pentru şi mai multă siguranţă, această coborîre a extratereştrilor printre noi?

- Curînd, dragul meu, foarte curînd. De fapt, ţi-ai fi putut şi tu da seama de apropiata lor coborîre. Sînt atîtea semne. Lumea nu mai poate continua să trăiască altfel. E prea multă nefericire pe Pămînt, dragule.

În următoarele minute, în drumul de coşmar care duce spre căminul meu, mai aflu că ea tocmai a dat un interviu la o televiziune, pentru o emisiune ce tratează cu seriozitate fenomenele paranormale, aflu apoi că naşa mea a venit în oraş pentru că urmează să participe la o conferinţă pe această temă, aflu în sfîrşit că e cam obosită şi vrea să se odihnească un timp, pînă spre seară, cînd e programată acea conferinţă. La care, fireşte, sînt invitat.

O conduc în cameră - Doamne, de nu m-ar vizita nimeni, pînă ce oaspetele meu va binevoi să plece! Bineînţeles că divinitatea nu e de partea mea. Această dorinţă nu mi se îndeplineşte, prietenul meu bondoc şi pistruiat respectîndu-şi obiceiul de a apărea atunci cînd prezenţa lui nu e chiar foarte dorită.

Mă salută cu dezinvoltură, aruncînd un „*Hi, man*!” cît se poate de caracteristic, apoi năvăleşte în cameră fără să aştepte vreo invitaţie. Se opreşte brusc la vederea creaturii ce sforăie în patul meu, apoi mi se adresează în şoaptă, cu oarecare uimire:

- Bravo, bătrîne, ai trecut la vîrsta a treia. *Cool*!

Dau din cap disperat, încercînd să-l fac să priceapă că cea din pat nu e amanta mea, dar el zîmbeşte sarcastic.

- Dacă are vreo strănepoată, zice, aş vrea să mi-o prezinţi. Apoi izbucneşte într-un hohot de rîs.

Îl trag de mînă, încercînd să-l scot din cameră. Dar e prea tîrziu. Ea se freacă deja la ochi şi ne priveşte zîmbind. Oftez din greu, apoi fac prezentările, accentuînd cuvîntul „naşă”, ca să fiu sigur că prietenul meu va renunţa la suspiciuni obscene.

- Încîntat de cunoştinţă, spune pistruiatul, grăbindu-se să sărute mîna întinsă cu multă graţie spre el.

Şi mîna se retrage plutind alene prin aer, apoi începe discuţia. Trec doar cîteva minute pînă cînd această discuţie ajunge într-un punct dramatic pentru mine.

- Ia zi, i se adresează bondocului naşă-mea, tu ştii care-i secretul existenţei?

Expresia perplexă de pe figura prietenului meu este înlocuită repede de un zîmbet binevoitor, căruia eu îi înţeleg prea bine sensul.

Ea îi povesteşte despre maimuţe şi embrioni, iar el se arată tot mai încîntat de ideile cu care are ocazia să ia cunoştinţă. Mă ascund în spatele naşei mele, împreunînd mîinile şi implorîndu-mi prin mimică amicul să mă scutească de o situaţie penibilă, dar el, prea puţin sensibil, nu-mi ia în seamă disperarea. Ştiu ce va urma. Toţi cunoscuţii mei vor fi înştiinţaţi că am în familie o persoană ce se află la *per-tu* cu extratereştrii, iar faptul ăsta mă va transforma, timp de cîteva zile, într-o ţintă a multor ironii. Îmi rămîne doar speranţa că responsabila cu coşmarurile mele va şti, totuşi, să-şi traseze o limită a bunului-simţ, căci o eventuală depăşire a acesteia ar putea să transforme ironiile în bătaie de joc.

- Cum puteţi să ştiţi toate astea? întreabă inocent nemilosul meu amic pistruiat şi bondoc.

- Am multe informaţii, îl lămureşte ea. Vorbesc deseori cu spirite avansate de acolo, de sus. Dar, ca să vă mărturisesc ceva - ştiu că vei fi mirat să auzi asta, dragă finule, face ea o paranteză privind spre mine - cele mai multe lucruri le-am aflat de la soţul meu din planul astral, Sfîntul Ilie.

Scrîşnesc din dinţi, ochii se pregătesc să-mi sară din orbite, gîtul mi se usucă brusc, simt că nu mai am aer, mă cuprinde instantaneu o durere teribilă de cap, dar reuşesc să zîmbesc îngăduitor şi gîndesc fulgerător că trebuie să salvez situaţia.

- Deja te-ai recăsătorit, naşă? întreb, însoţindu-mi mirarea cu o grimasă pe înţelesul amicului meu.

Soţul ei o părăsise cu jumătate de an în urmă, sătul de aventurile intergalactice ale nevestei sale. L-am înţeles atunci, dar nicicînd nu l-am înţeles mai bine ca în momentul de faţă.

- Ei, încă nu e cazul să mă feliciţi, e mai mult o logodnă decît o căsătorie, spune ea modestă, cu un surîs feciorelnic în colţul gurii. Totuşi, înseamnă foarte mult, dacă ne gîndim că e vorba de o logodnă în astral.

În mod ciudat, în loc să mă mîndresc cu faptul că în curînd voi fi fin prin alianţă al Sfîntului Ilie, simt o jenă ce îmi provoacă în cap o senzaţie asemănătoare, probabil, cu cea pe care ar avea-o un cazan plin cu aburi înainte de a exploda, dacă respectivul cazan ar putea să simtă ceva. Însă explozia mea întîrzie, pe simplul considerent că urmările ar putea fi şi mai grave.

- Şi o să mă inviţi la nuntă? continui eu să încerc ceva care să mă scape de consecinţele acestei discuţii.

Înţelege sensul întrebării, căci nu e chiar atît de proastă precum pare, aşa că se ridică din pat, indignată, şi întinde ameninţător un deget spre mine.

- Nu-ţi permit să mă tratezi astfel, înţelegi?! Nu îţi permit! Nimeni nu-ţi cere să-mi împărtăşeşti credinta, dar te rog să nu-ţi bati joc de ea! Măcar pentru faptul că te-am ţinut în braţe la botez se cuvine să mă respecţi!

Mai bine crăpai pe cînd maică-mea era însărcinată cu mine!, îmi exprim eu sentimentele, în furtuna mea interioară. Dar plec capul cu mîhnire, pozînd în omul ce-şi regretă profund greşelile, apoi îmi cer cuviincios iertare. I se lungeşte un zîmbet pe faţă, un zîmbet iertător, îşi trece matern mîna prin părul meu, aflat în stadiul de periuţă după tunsoarea din iarnă, şi mă sărută drăgăstos pe obraz. Nu mai îndrăznesc să-mi privesc prietenul.

- Cum spuneam, o aud vorbind, în timp ce-şi ţine mîna pe freza mea, logodna cu Sfîntul Ilie îmi permite accesul la unele înţelesuri la care voi, oamenii de rînd, nu aveţi cum să ajungeţi. Dar eu am un rost pe această lume. Am rostul de a dezvălui o parte din cunoştinţele mele, pentru a oferi omenirii o şansă. Am rolul pe care l-a avut în istorie marele spirit Noe. Cel ce vrea să mă asculte cînd strig, asemeni lui Noe, „pocăiţi-vă oameni buni,

veniţi alături de mine şi vă bucuraţi de lumina aprinsă în sufletul vostru de credinţă, veniţi şi gustaţi din vinul înţelepciunii!”, acela va fi alesul. Acela va păşi alături de mine în lumea cea nouă, în lumea care se arată pentru toţi cei ce au ochi s-o vadă.

Stau pe un scaun, oarecum resemnat. Orice aş face, este deja prea tîrziu. Aşa că mă hotărăsc să-mi accept ghinionul cu seninătate. Recunosc, mi-e destul de greu să fac acest lucru, dar, cel puţin, mă străduiesc din tot sufletul.

- Îmi puteţi spune cum reuşiti să comunicaţi în... planul ăla, ezoteric, cu spiritele extraterestre? mă chinuie pistruiatul meu prieten cu o nouă întrebare adresată naşei.

- Faci o confuzie, tinere domn, îl corectează ea, cu multă politeţe. Nu comunic cu nimeni în planul ezoteric, aşa cum ai spus, ci în cel astral. Ezoteric înseamnă cu totul altceva. Ar fi bine să cauţi semnificaţia cuvîntului în dicţionar.

- *O.K.,* acceptă el corecţia de dragul răspunsului, cum comunicaţi în astral?

- E un lucru pe care-l vei înţelege mai greu. Eu am o anume putere vizionară cu capacitatea de zece *drioţi*. Un *driot* este un *coeficient cognitiv coercibil*, iar un număr cît mai mare de *drioţi* îti permite să deschizi anumite canale de comunicare cu astralul. Marea majoritate a membrilor organizaţiei din care fac parte au trei, patru, sau cinci *drioţi* putere vizionară, ceea ce le permite să comunice prin unul sau două canale. Eu, dispunînd în mod exceptional de o putere echivalată cu zece *drioţi*, am cinci canale de comunicare. Unul este aici, spune ea, arătînd cu degetul spre un loc superior urechii sale drepte, al doilea trece prin ochi, al treilea canal de comunicare este inima, al patrulea este plexul, iar al cincilea - vaginul meu.

În prima fază îmi spun, oarecum calm, că nu am auzit bine. Asta pentru că, sînt convins, nici chiar mintea ei, convertită la simfonia Căii Lactee, nu poate scorni o asemenea prostie. Vagin, faringe, laringe, cuvinte care au o rezonanţă fonetică oarecum asemănătoare. Sau n-au? O privesc, îi studiez figura impasibilă, nici un muşchi al feţei sale nu tresare a ruşine, apoi îl privesc pe celălalt ascultător al acestor aberaţii şi recunosc pe chipul lui dimensiunile dezastrului. A spus-o, totuşi. A fost în stare să spună aşa ceva! Pînă şi prietenul meu renunţă să se mai amuze, uitîndu-se crucit la strania făptură din faţa sa.

- Adică...? Spuneţi că...? se bîlbîie el

Ea se arată încîntată de figura lui.

- Da, ai înţeles bine, vaginul meu este un canal de comunicare excelent. Impulsurile mele erotice mă conduc pe o cale transcendentală spre impulsurile erotice aferente, apoi vaginul meu îşi face datoria de comunicant. Este o experientă pasionantă.

- *Cool*! aud o exclamaţie arhicunoscută. Aş vrea s-o încerc şi eu.

- Ai putea, zice naşa mea, ai putea dragul meu, dacă ai lua legătura cu filiala organizaţiei noastre din oraşul acesta. În timp, ar fi posibil să devii şi tu un iniţiat. Ca un prim contact, te invit peste puţină vreme la conferinţa pe care o voi susţine azi. Va începe în mai puţin de două ore. Aşa că ai timp să te duci acasă, să te schimbi şi să vii, împreună cu finul meu, la această conferinţă. Ce spui?

- O să vin, *of course* că o să vin, cum aş putea să lipsesc?!

După ce iese din cameră, aud pe holul căminului un hohot de rîs înfundat. Cele cîteva secunde de speranţă pe care mi le-am permis la vederea manifestărilor entuziaste ale prietenului meu se sfîrşesc aici. Sînt lămurit cu privire la sentimentele oneste ale celui ce tocmai a părăsit încăperea.

- Simpatic băiat, îşi dă cu părerea tartorul meu din ziua de azi. Dar un pic ciudat, nu ţi se pare? Foloseşte permanent o serie de cuvinte englezeşti care-l fac să pară cam superficial.

- Aşa e, îi dau dreptate. Am un prieten ciudat. Dar ce pot face? oftez profund. E plină lumea de ciudaţi.

Mă aprobă, dînd cu gravitate din cap.

Iar eu mă rog ca prietenul meu să nu ajungă să spună cuiva povestea naşei mele.

Din păcate, se pare că această rugăminte mi-a fost ascultată.

***

O poveste fără pic de logică, idioată, stupidă ar fi aceasta:

Coleoandru Maftei este un periculos violator şi ucigaş de găini, iar asta afectează producţia naţională

de ouă. Motiv suficient pentru a pune S.R.I. în alertă, căci S.R.I. este mai mult decît atent atunci cînd e vorba de siguranţa statului român. Coleoandru Maftei este filat zi şi noapte de treisprezece agenţi mici şi proşti, treişpe agenţi atît de mici şi atît de proşti, încît îşi stabilesc cartierul general de filare sub o bancă proaspăt vopsită din parcul Eminescu, într-o zi de primăvară. O bancă proaspăt vopsită la început, căci această misiune de supraveghere durează întreaga primăvară, întreaga vară, întreaga toamnă şi aproape întreaga iarnă. Aproape întreaga iarnă, pentru că în februarie un ger cumplit se abate peste oraş şi peste parcul Eminescu, iar urmarea e că, timp de cîteva ore, sub o bancă, orice trecător poate observa leşurile a treişpe agenţi mici şi proşti degeraţi.

Da, asta a fost o poveste fără pic de logică, idioată, stupidă. Poveştile de genul ăsta se termină uneori cu moartea unor oameni.

Prietenul meu bondoc şi pistruiat a fost arestat în urmă cu trei zile. A fost arestat la o zi după conferinţa pe teme paranormale ţinută de naşa mea. Deşi în ultima vreme l-am căutat, pentru a ajunge la un consens în privinţa relaţiilor dintre mine, logodnica Sfîntului Ilie şi el, nu am reuşit să-l găsesc. Aşa se face că nu am aflat decît azi motivul exact al arestării sale.

După o noapte petrecută la un chef de la care spre norocul meu am lipsit, un chef care a avut loc într-o altă localitate şi despre care el, dacă ar fi avut ocazia, mi-ar fi povestit că a fost „foarte *cool*”, prietenul meu s-a urcat la volanul masinii sale (şi-a luat carnetul cu puţin timp în urmă), pornind spre casă. Probabil că, dacă respectiva petrecere ar fi fost mai puţin straşnică, el n-ar fi fost prea obosit. Şi n-ar fi adormit la volan, cu puţin timp înainte de a ajunge. Cert e că a adormit, pe cînd acele ce indică viteza arătau cam o sută de kilometri pe oră, iar această supoziţie nu-mi aparţine mie, ci poliţiştilor care au anchetat cazul. Zguduit serios în momentul în care maşina a întîlnit în cale primul şanţ, prietenul meu a reuşit, din fericire, să se trezească. Din nefericire s-a trezit destul de buimac, iar asta l-a făcut să apese cu piciorul pedala acceleraţiei, în locul celei care ar fi frînat maşina. În cîteva

secunde străbătea în viteză un lan de porumb. Cu puţin noroc, în curînd a reuşit să nimerească frîna. Spre nenorocul lui, a apăsat cu cîteva secunde întîrziere acea pedală. O ţărancă îşi făcea nevoile în lanul de porumb. Acea ţărancă n-a avut reflexe atît de bune, încît să-şi tragă la timp pantalonii şi să se ferească din calea maşinii ce a năvălit pe neaşteptate asupra ei. Din lipsă de reflexe, acea ţărancă a murit.

Prietenul meu a fost arestat în urmă cu trei zile. Probabil, gîndesc eu, el nu s-ar fi sinucis imediat după arestare, dacă n-ar fi aflat că acea ţărancă era gravidă în luna a şaptea.

Azi ar trebui să mă duc la înmormîntarea prietenului meu bondoc şi pistruiat. N-aş prea vrea s-o fac, însă. De ce să merg la înmormîntarea lui? „De ce să mă duc la înmormîntarea lui, din moment ce el nu va veni la a mea?”, ar suna o scuză cumplită. Dar eu îmi repet această scuză, pentru a-mi oferi o cale de scăpare. Adevărul e că azi ar trebui să-mi văd îngropat prietenul, iar asta m-ar îndemna la o prea neagră tristeţe. Aşa că mai bine stau singur în cameră şi încerc să rîd. Rîd şi mă întreb, prietene bondoc şi pistruiat ce mă îndemni la proastă filosofie, nu cumva naşa mea chiar s-a logodit în secret cu Sfîntul Ilie? Nu cumva extratereştrii chiar ne pregătesc o vizită? În fond, prin ce e atît de diferită nebunia naşei mele de a mea, Nero de cea mai joasă speţă, care îşi scrie poeme în gîndire, creînd flăcări şi ruine? Prin ce e diferită de a ta, nenorocit mort la voia extratereştrilor care se plimbă turbaţi prin univers, apăsînd întîmplător pe butoane pe care au scris, în limba lor bîlbîită, „soarta lui X”, „soarta lui Y” ori „soarta lui Z”?

Azi ar trebui să mă duc la înmormîntarea fostului meu prieten bondoc şi pistruiat, însă nu o să fac asta. Pentru că, decît să fiu acolo, să-mi accept senzaţia de sfîrşeală şi să eliberez bocete nenorocite, mai bine mă închid în camera mea şi rîd patetic.

CAPITOLUL 12

Gîndesc că pot să mă folosesc de drama prietenului meu bondoc şi pistruiat. Au trecut patru saa cinci zile de la înmormîntarea la care nu am vrut să merg şi sînt trist, atît de trist încît îmi imaginez că nu există persoană care să nu remarce acest fapt. Atît de trist încît, socotesc, am dreptul să sper că iubitei mele hippy i se va face milă de mine şi îmi va acorda o nouă şansă. Am nevoie mai mult decît oricînd de această şansă.

„Ce meschin!”, ar spune unii. „Ce meschin: să se folosească de moartea prietenului său cel mai bun pentru a obţine un avantaj personal!” De parcă n-ar fi la fel de meschin momentul în care deplîngi public moartea vreunei persoane apropiate, aşteptînd să fii compătimit. Cine nu a simţit mulţumirea aceasta meschină de a fi în centrul atenţiei, la moartea cuiva drag? Cine nu s-a folosit, măcar pentru cîteva clipe, de prilejul pe care ţi-l oferă un eveniment tragic, prilejul de a te jeli şi de a fi compătimit pentru asta? Pentru că, să fim sinceri, nu-l plîngi pe cel mort, nu-i plîngi lui durerea, ci te plîngi pe tine, cel rămas în viaţă. Te doare faptul că tu nu o să mai ai parte niciodată de sprijinul celui mort. Nici nu-ţi trece prin cap să te întrebi ce va face el dincolo, fără tine. Şi, pierzînd un punct de sprijin, simţi nevoia de a-l înlocui cu altul. Iar cel mai apropiat sprijin e chiar compătimirea celorlalţi.

Nu accept acuzaţia că aş suferi prea puţin la gîndul morţii prietenului meu. Dar nu pierd prilejul de a găsi un alt punct de sprijin.

O caut pe fosta mea iubită în camera sa. Apare în uşă, afişează o figură surprinsă şi dispreţuitoare concomitent - figura ei hippy -, încearcă să închidă, dar eu mă dovedesc mai rapid, punînd piciorul în prag.

- Te rog, îi spun, împreunîndu-mi mîinile într-un gest dramatic, te rog să mă asculţi. Nu pot trăi fără tine. Am nevoie să discut cu cineva. Dacă pînă azi nu te-am adorat, află că acum te ador.

Constat că am fost sincer în cele afirmate, apoi mai constat că ea zîmbeşte zeflemitor. Pletele lungi îi acoperă obrajii, lăsîndu-i descoperită doar o parte a feţei. Suficient pentru a dezvălui încă o dată acea expresie de superioritate, un surîs dezarmant, dureros pentru mine.

- Îmi pare bine, zice. Mai ai şi altceva să-mi comunici?

- Vreau să mă ierţi.

- Şi eu vreau să mă mărit cu Papa!

- Nu vrei să te măriţi cu Papa!

- Era o vorbă, prostule.

Plec capul, ea nu m-a mai făcut niciodată pînă acum prost. Am fost numit ticălos, slab la pat, dar niciodată prost. Plec capul şi spun:

- Prietenul meu cel mai bun a murit.

Ridic privirea şi încerc să-i surprind pe faţă compătimirea, dar ea rămîne la aceeaşi expresie impasibilă.

- Păcat.

- Păcat?! ridic eu tonul. Doar atît?! Sufăr, nu înţelegi?! Prietenul meu cel mai bun a murit, am rămas singur şi mi-e groaznic de milă. Mi-e milă de mine, chiar nu înţelegi?

- Ba da, înţeleg.

- Am nevoie de tine. Dacă vrei, mă aşez în genunchi şi-mi cer iertare.

Se pare că ideea asta o înveseleşte. Faţa i se destinde într-un zîmbet prelung şi - mi se pare mie? - răutăcios.

- Vreau să te văd în genunchi.

Pentru mine umilinţa nu mai există în momentul de faţă. Orgoliul, de orice natură ar fi el, nu e decît o prefăcătorie. Fiecare om ar fi în stare să suporte cea mai cruntă umilinţă ca să-şi atingă vreun scop, dacă nu ar exista martori pentru această umilinţă.

Oftez din greu, apoi mă aşez în genunchi. Ridic mîinile împreunate spre ea.

- Iartă-mă!

O pereche trece pe hol, pe lîngă noi. Fata rîde, băiatul mă priveşte scîrbit. Nu-mi pasă.

- Pentru ce să te iert? întreabă iubita mea hippy.

Cîteva clipe mă gîndesc. Nu ştiu exact pentru ce trebuie să fiu iertat. Îmi amintesc, într-un sfîrşit.

- Te implor să mă ierţi pentru că nu te-am lăsat s-o baţi pe tipa aceea cu sîni mari.

Sprîncenele ei se strîng ameninţător spre rădăcina nasului, buzele se învineţesc formînd două linii subţiri, cîteva cute îi apar din senin sub ochi, iar eu mă gîndesc că e posibil să fi făcut o gafă.

- Idiotule, urlă ea, îndrăzneşti să-mi aminteşti de sînii ăleia?!

Se deschid cîteva uşi, apar spectatori. Mă străduiesc în continuare să nu-mi pese.

- Iartă-mă, bîigui eu, sesizînd o mică parte din dimensiunile dezastrului. Eu... N-am vrut să...

- Nici dacă-mi săruţi picioarele! se arată hotărîtă. De fapt, dacă-mi săruţi picioarele, continuă iubita mea cu o voce domolită, mai discutăm.

Mulţi ne privesc, dar îmi zic că asta e ultima mea şansă, aşa că nu-mi trebuie prea mult timp pînă să mă hotărăsc să fac abstracţie de ei. Mă aplec ca şi cum aş face mătănii şi încep să-i sărut picioarele, mai întîi cu reţinere, apoi, tot mai nepăsător la părerea celorlalţi, cu voluptate. Aud rîsete, dar nu mă opresc. La un moment dat piciorul ei drept mă loveşte peste gură, iar eu mă trezesc întins pe spate, în holul căminului. Hohotele de rîs se înteţesc. Mă ridic, fac cîteva gesturi ca şi cum m-aş scutura de praf, apoi o privesc cu speranţă. Se pare că am reuşit să o înveselesc, iar ăsta ar putea fi un semn bun. Încep şi eu să rîd.

- Ei? întreb. M-am descurcat bine?

Nu-mi răspunde, aşa că încerc să intru în cameră. Îmi pune o mînă pe piept, mă împinge cu putere şi în secunda următoare observ că sînt din nou întins pe jos, ceea ce mă surprinde.

- Nu mă ierţi? Nu mă ierţi nici măcar acum?!

- Păi, să vedem: prost eşti - dovadă comportamentul tău de acum -, slab la pat eşti, frumos nu eşti, mîndrie nu ai. Ce ziceţi, se adresează ea spectatorilor ridicînd glasul, merită să-l iert?

Corul de voci din spatele meu dă verdictul fără prea multă ezitare. „Mi-ar fi ruşine să stau cu idiotul ăsta”, „e o cîrpă”, „trage-i un şut în fund”, „nici să nu te gîndeşti să-l ierţi”, „e un bleg, prost şi urît” sînt doar cîteva dintre părerile celor din

jur. Iubita mea trînteşte uşa, nu înainte de a-mi şopti: „du-te şi te spînzură, că nu eşti bun de nimic”. Părăsesc căminul un pic mai trist decît la venire.

Ajung în camera mea şi observ, ca de obicei (dar mai puternic decît de obicei), că sînt cam singur, ceea ce mă face să plîng vreo jumătate de oră, gîndindu-mă din nou la moartea prietenului meu şi la extratereşterii nepăsători. Apoi speranţele îmi renasc, pentru că găsesc numărul de telefon al fostei mele prietene, blonda cu sîni mari şi cu coafură de colac pentru Paşti. Fără să îmi mai pese de inteligenţa ei sumară, ies grăbit şi caut un telefon public.

- Te iubesc, încep eu, cînd îmi dau seama că de partea cealaltă este ridicat receptorul, te doresc mai mult decît oricînd, vino la mine!

- Sînt încîntată, mi se spune, da’ cine-i la telefon?

Mă prezint.

- Îmi pare rău, aud, nu te cunosc.

E rîndul meu să mă interesez cu cine vorbesc şi aflu cu nemulţumire că stau de vorbă cu mama celei pe care o căutam. Prea dornic să reînnod relaţia, am uitat că fosta mea prietenă blondă locuieşte încă împreună cu părinţii. Reuşesc după cîteva minute să o conving pe cea cu care vorbesc să-şi cheme fiica.

- Te iubesc, îi spun, te doresc mai mult decît oricînd, vino la mine.

- Eşti un porc, îşi exprimă ea calm părerea despre mine.

- Sînt?! mă mir. De ce?

- De unde să ştiu eu de ce? Probabil pentru că aşa eşti tu.

Îmi dau seama că e puţin cam supărată pentru scena petrecută cu ceva vreme în urmă, în camera mea. Trebuie să-i spun ceva frumos.

- Mi-e dor de sînii tăi mari, încerc eu s-o îmbunez.

- Vezi? Ţi-am spus eu că eşti un porc.

- Dar nu înţelegi?! Am nevoie de tine! Fac o pauză, în care aştept reacţia ei, apoi spun dramatic: Prietenul meu cel mai bun a murit.

- Îmi pare rău. Dar tot porc eşti.

- Te rog să mă ierţi pentru tot ce ţi-am făcut. Te iubesc. Tu nu mă mai iubeşti?

- Mă voi căsători peste două luni, aud în receptor, ca o sentinţă. Doar nu era să te visez pe tine toată viaţa! Mă căsătoresc cu un bărbat care n-are de la mine pretenţii de intelectuală, aşa că, din partea mea, poţi şi să te spînzuri. Pentru mine rămîi un porc.

Trînteşte receptorul în furcă, iar ăsta este un alt motiv de tristeţe pentru ziua de azi. Nu mai încerc să-mi explic cum se face că fosta mea prietenă a găsit aşa curînd un înlocuitor pentru mine, şi încă unul dispus să o ia în căsătorie, pentru că nu am timp să mă gîndesc la asta. Nu am timp, pentru că, în drum spre casă, întîlnesc un amic, care s-a aflat, asemeni mie, în bune relaţii cu prietenul meu bondoc şi pistruiat.

- N-ai venit la înmormîntare, îmi spune şi refuză să dea mîna cu mine.

- Crezi că nu mi-a păsat? îl întreb uimit.

- Ce alt motiv ar putea fi?

- Am avut probleme, încerc să mă scuz.

- Probleme mai mari decît moartea celui mai bun prieten al tău?! Eu cred că eşti un om demn de dispreţuit. Nu mai meriţi nici o atenţie din partea mea. Prietenul tău cel mai bun moare, iar tu... Să ştii, dacă azi te-ar călca tramvaiul, nu aş veni la înmormîntarea ta. Eşti un dobitoc, fără suflet!

Îi întorc spatele, fără a mai încerca să-i dau vreo explicaţie.

***

Stau pe stîlp şi mă întreb dacă sînt adevărate poveştile pe care le-am auzit pînă acum. Cum că, dacă prinzi în mînă două fire în acelaşi timp, mori. Adevărul e că nu mă pricep defel la electricitate. Sîrmele astea ar trebui să fie cumva izolate. O să încerc, totuşi. Dacă nu se întîmplă nimic, îmi mai rămîne o şansă: mă despart vreo trei-patru metri de pămînt. Dacă mă arunc în cap, poate reuşesc. Cei cîţiva oameni care mă privesc de jos încearcă să mă convingă să renunţ. Pe de altă parte însă, cele două fire mă ispitesc tot mai mult. Nu trebuia să le atrag atenţia celor care acum stau la piciorul stîlpului. Rugăminţile lor mă fac să ezit. Cu cîteva minute în urmă strigam în gura mare: „Veniţi să mă vedeţi, am de gînd să mă omor! Viaţa e un mare căcat, veniţi să vedeţi cum mă omor!”. Ei au venit, iar acum îmi

pare rău, pentru că ei se jură că-mi sînt prieteni, iar mie asta îmi face plăcere. Nu-i cred pe deplin, dar amabilitatea pe care mi-o arată îmi scade din hotărîre. Dacă îmi sînt cu adevărat prieteni?

Ar fi mai bine să nu mă gîndesc deocamdată la ei, cei de jos. N-am nici o siguranţă că ei nu-şi vor schimba sentimentele faţă de mine imediat ce voi coborî. Dacă voi coborî! N-ar trebui să cobor. Dar nici n-ar trebui probabil să stau aici, în ţesătura asta de fire telegrafice, fără să fac nimic. E curios: pentru prima oară am ocazia să văd nişte fire de telegraf, de la nivelul lor. E o senzaţie unică. Unică, dar nu tocmai plăcută. De fapt, am mai văzut fire de telegraf, situîndu-mă cam la acelaşi nivel cu ele. Oricine a văzut. Pentru că oricine a călătorit cel puţin o dată cu trenul şi, fireşte, a urmărit firele alăturate şinelor, întinse între stîlpi, coborînd şi urcînd mereu, în ritmul în care trenul trecea pe lîngă stîlpii aceia. Păreau nişte valuri, nu-i aşa? Era ca şi cum te-ai fi aflat cu ochii la nivelul mării, urmărind valurile acoperindu-te, descoperindu-te, acoperindu-te... De astă dată îmi par altfel: ca o ţesătură uriaşă din pînză de păianjen, o pînză a unui păianjen gigantic, pe care mi-l închipui bucuros că m-a prins în capcana sa.

De după colţul străzii apare o dubiţă albă. Opreşte chiar sub stîlpul meu, din ea coboară doi tipi în halate de asemenea albe, iar eu mă gîndesc instantaneu că cei doi ar putea fi medici. Cel puţin unul dintre ei, iar celălalt asistent. După cîteva clipe de intensă cugetare, ajung la concluzia că abia aşteaptă să mă omor, ca să mă poată salva. De fapt, nu aşteaptă să mă omor, pentru că atunci m-ar duce la morgă, nu ar mai avea cum să mă salveze. Ei nu aşteaptă decît să păţesc ceva, să mă accidentez. Ceilalţi oameni vor să mă dau jos, cu alte cuvinte ei speră să nu păţesc nimic. Pe cînd cei doi vor ca eu să mă accidentez, ca să mă salveze, să se umple de glorie. Unul dintre ei începe să îmi vorbească. Se pare că numai el e medic, iar celălalt, aşa cum mi-a trecut prin minte, asistentul lui. Sau vreun student, care o să studieze pe mine, după ce mor.

- Cum te cheamă? întreabă medicul, cu o voce care mi se pare studiat-blîndă.

Probabil că vrea să-mi afle numele înainte ca eu să păţesc ceva, ca să ştie cum să mă înregistreze la spital. Sau, în cazul în care voi ajunge la morgă, să aibă cum să-mi găsească

familia. Medicii ăştia sînt atenţi la toate aspectele! Refuz să-i spun numele şi ţip la el să plece.

- Bine, bine, vorbeşte împăciuitor omul, nu-mi spune numele. Aş vrea însă, dacă nu te superi, să ştiu de ce suferi atît de mult, încît vrei să mori.

- Nu sufăr, zic, dar viaţa e un mare rahat, nu ştiaţi? Nu sufăr, vreau doar să nu se supere toţi pe mine. Vă place Moş Niculae?

- Da, acceptă el, îmi place.

- Şi iubitei mele... Ezit cîteva secunde, apoi: mă rog, uneia din multele mele iubite, îi place. Mie nu îmi place.

- De ce?

- Nu ştiu.

Tipul dă din cap a nemulţumire. Nu vrea să pară nemulţumit, dar eu îmi dau seama că este. Probabil îl nemulţumeşte faptul că-l ţin de vorbă, în loc să pun dracului odată mîna pe sîrme, ori să mă arunc cu capul în jos, ca să mă poată salva mai apoi.

- Iubita ta, îl aud, cea căreia îi place Moş Niculae, te-a părăsit?

Mi-e ruşine să-i spun adevărul. De fapt, de ce ar trebui el să ştie adevărul?

- Ne-am despărţit, îl lămuresc.

- A greşit, zice. A greşit acceptînd despărţirea. Nu eşti de aceeaşi părere?

- Nu ştiu.

- A greşit. Eşti un băiat bun, asta cred eu. De fapt, asta văd. Multe fete ar fi bucuroase să te iubească.

- Credeţi?

- Sînt sigur. Aşteaptă puţin.

Se uită în jur, intră în mulţimea adunată, îl văd cum vorbeşte cu o fată, o văd pe ea zîmbind, privindu-mă şi făcîndu-mi cu mîna. Se apropie amîndoi.

- Cea care te-a părăsit a greşit, o aud pe fată. Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă. Dar aş vrea să stăm de vorbă doar noi doi, faţă în faţă, într-un loc mai drăguţ.

Încep să rîd. Îmi dau seama care e ideea.

- Mulţumesc, îi spun. Sînt impresionat că îţi pasă de mine. Dar nu cred că ţi-ar face plăcere să stăm de vorbă în vreun loc drăgut. De fapt, nu cred că ţi-ar face plăcere să mă ai

ca prieten. Sînteti psihiatru, nu-i aşa? mă adresez eu doctorului. Nu vreţi să mă omor, nu vreţi să păţesc nimic. Încercaţi doar să mă convingeţi să cobor.

- Nu-i adevărat... Adică, da, e adevărat. Vreau să cobori, pentru că ar fi mare păcat să păţeşti ceva. Toţi cei de faţă îţi vor binele, toţi te iubesc.

Încep să cobor, aud cîteva murmure între spectatori. Cobor, ţinîndu-mă strîns de stîlp. Cîţiva oameni stau la baza stîlpului, pregătindu-se să mă prindă în caz că alunec.

- Hai, coboară, aud glasul psihiatrului. Coboară încet. Toţi îţi vor binele, toţi te iubesc.

Ajuns jos, agăţat de braţul medicului, mă îndrept spre dubiţa aceea albă, care mă va duce... Nu ştiu încă prea bine unde mă va duce.

- Sînt singur, zic, înainte de a intra în dubiţă. Nimeni nu mă iubeşte. Pe cuvînt.

(*Editura Outopos, Iaşi, 1999*)